

Første gang publiceret 1998
af Forfatterforlaget ATTIKA
Illustreret eBook-version publiceret 2002
af forfatter og illustrator Gitte Ahrenkiel

ISBN 87-7528-325-5

Copyright: Gitte Ahrenkiel 2002 ©

Anmeldelse:

” Ikke mange debutbøger udkommer med så mange aktuelle begreber i handlingen som Gitte Ahrenkiels ”Den Tavse Opryder.”

.. Handlingen beskriver et Danmark, der trues af en naturomvæltning, som vil hæve det sydligste af landet og gøre Bornholm landfast med både Sverige og Polen, sådan som øen var det for 9300 år siden, men til gengæld sænke f.eks. Nordsjælland, så den kostbare Øresundsbro også af den grund har været bygget omsonst.

.. Gitte Ahrenkiel må litterært placeres i sporet efter Finn Søeborg, Soya og Benny Andersen. Der er stor humor og slagkraft i hende og masser af fantasi...”
Frederiksborg Amts Avis, 16. november 1998.

1

To mænd på en perron. Midt i morgenmylderet på Nørreport Station. Den ene høj, duknakket – iført krøllet brun sommerfrakke, rastløse bevægelser og sort pandehår. Den anden middel, tætbygget – iført rød-blondt fuldskæg, vejrbitte sandaler, forvaskede jeans og T-shirt.

‘Hvorfor går I ikke direkte til Statsministeriet?’

‘Fordi vi er blevet enige om først at kontakte National Security. Materialet er for sårbart og ikke tilstrækkeligt underbygget til at komme på den politiske dagsorden. Især ikke her i Danmark!’ Sikkerhedschefen for danske anliggender hev sig eftertænksomt i pandehåret. Han kommenterede ikke bemærkningen om Danmark. Derimod iagttog han med udsøgt skepsis manden foran sig. Hvad han så, kunne sammenfattes under den meget lidt originale men dog rammende betegnelse “bøllehat”. Altså så afgjort en af disse *natur-freaks*, der har for vane at luske rundt i krat, i mulm og mørke, mens de måler og analyserer alt inden for deres rækkevidde. For mandens vedkommende gat, sund og bælt. I hvert fald lød hans visitkort på Havbiolog, ansat ved det internationale forskningscenter Institut for Global Vandforskning.

‘Jeg forstår stadig ikke, hvorfor jeg skal involveres. Med mindre disse er taget af russerne.’ I hånden holdt sikkerhedschefen to satellitfotos.

‘ – eller værre endnu af kineserne.’

Sarkasmen var imidlertid spildt på Bøllehatten. Hans fjendebillede lå ude i Nordsøen.

‘Så længe vi ikke kender årsagen, og dermed ikke kan afvise en eventuel aggressor.’

‘For fanden,’ afbrød sikkerhedschefen, ‘der er intet i jeres materiale, der bare antyder eksistensen af en fremmed magts aktiviteter.’

‘Du glemmer de seismologiske målinger,’ påpegede Bøllehatten arrigt og strittede så voldsomt med pegefingern, at flere kvinder på perronen forskrækket vendte om eller valgte nærmeste trappe.

‘Og hvad med dem! Mig bekendt, er der et globalt forbud mod atomprøvesprængninger.’

Bøllehatten trak vejret dybt. ‘Udmærket,’ sagde han med tilkæmpet ro, selv om ansigtskuløren tilnærmelsesvis lignede fuldsæggets farve. ‘Vi lader det punkt ligge, foreløbigt! Hovedsagen er, at du accepterer at fungere som vores kontaktperson.’

Sikkerhedschefen slog pandehåret tilbage.
Gjorde det hele to gange, men uden held. En
genstridig hvirvel var i vejen. ‘Har I også kontaktet
MI5, FBI...’

Bøllehatten nikkede.

‘Og det er hele Nordeuropa, der er ramt?’

Igen nikkede Bøllehatten. ‘Ja. Men fænomenet
er tydeligst i Danmark.’

Sikkerhedschefen mærkede den velkendte
sitren. I mellemgulvet, lige over bæltespændet. Et
sikkert tegn på, at advarselslamperne var begyndt at
varme op. Men han følte sig også varm et andet sted.
‘Det er min pligt at underrette landets statsminister,’
sagde han.

Et vildt blik.

‘All right. Hvor længe vil det tage jer at få de
afgørende data.’

‘Orkanen Kelly gør det vanskeligt i øjeblikket.

Vi må afvente.’

‘Og hvad skal jeg?’

‘Afvente,’ svarede Bøllehatten og forsvandt ned
ad perronen.

‘Vi skriver år 2003 og vores velfærd er rent ad helvede til. Alligevel går Socialdemokratiet frem.’

Oluf vendte sig vredt fra 7-pressen. Hans jerngrå hår var vådt fra badet, hans bare fødder endnu fugtige efter nødtørftig aftørring og skjorten klistrede

til hans våde ryg. Ikke at det gjorde den store forskel. Der skulle mere end et koldt brusebad til at dæmpe vreden i hans spinkle krop. En borgerlig jordskredssejr for eksempel. Eller bare en lovændring, så husejerne slap for flere grønne afgifter.

‘Og så er der gået orm i kartoflerne,’ tilføjede han og trak op i bukserne. Livremmen lå på stolen oppe i soveværelset.

Fru Hansen nikkede fraværende, mens hun talte kopperne med kogende vand. Duften af kaffe bredte sig i det lille køkken.

‘Jeg ved snart ikke, hvad der er værst,’ brummede Oluf og gik hen til vinduet. Det stod halvt åbent og på hasp. Udenfor summede morgenfruerne allerede af bier, og en enkelt kålsommerfugl flagrede hvidt mellem orange blomsterhoveder. Luften var lun. Det var sommer.

‘Rækken ind mod hækken har ikke orm.’

‘Var det ikke vores egne?’

Fru Hansen nikkede. Hun var et hoved højere end Oluf. Mørkblond med naturligt fald og klippet, så håret nåede ned til midt på halsen. Intense, næsten sorte, øjne under kraftige øjenbryn. En tung og muskuløs krop, og alligevel med en elegance, tæt på ynde, som især Oluf var bevidst om. Af profession var hun smed, en overgang arbejdsløs, nu vikar på tilkaldebasis. Hun og Oluf havde en datter sammen. Iben, 26 år, mor til Jonas på to år, og på 5. år kæreste med Lars.

‘Og her har vi brugt formuer på statskontrollerede.’ Oluf pegede anklagende ud på de ranglede stilke. Så drejede han sig og solen lagde sig varmt om hans nakke. Udenfor blandede en humlebi sig mørkt i diskanten fra bierne.

Fru Hansen skubbede en hårlok bag øret, mens hun ventede på, at den femte kop gled gennem filteret. Bevægelsen fik Oluf til at forlade vinduet.

‘Du,’ mumlede han og lagde armene om hende.

Under natkjolen mærkede han, hvordan de stærke

muskler spændtes. Omkring hendes mave, videre ned mod lårene, selv bagdelen blev hård. Det gjorde han også.

‘Vi kan ikke nå det. DU kan ikke nå det,’ sagde hun drillende og løftede filtret af kanden. Der manglede kun en kop, før hullet til tuden var dækket.

‘Det er mandag. Bussen er forsinket, og i øvrigt får du ikke noget ud af at fornærme mig.’

Leende spredte hun benene og gav sig varm og våd til at vride ham. ‘Husk, de har flyttet stoppestedet.’

‘Vent,’ gispede han og borede hagen ned i hendes ryg.

På samme tidspunkt blev direktøren for sukkerfabrikkerne ringet op af en journalist fra Radioavisen.

‘Det passer ikke? Der findes ingen rapport af den art,’ afviste han med søvnbelagt stemme.

‘Ifølge Politiken gør der. Avisen skriver ydermere, at den ligger inde med et eksemplar af rapporten. Endvidere citeres der flere steder i artiklen fra netop rapporten.’ Journalisten gav sig til at læse op. ‘Ni ud af femten ansatte har udviklet kraftig eksem. Her af to i alvorlig grad. Alle har været beskæftiget i laboratoriet.’

Kun direktørens anspændte åndedræt hørtes.

‘Er det ikke korrekt, at I har indkøbt et større parti fra Polen af det gensplejsede sukker? Netop fra den roe, rapporten omtaler?’

Journalisten skævede over på teknikeren, der havde båndet kørende.

‘Og er det ikke korrekt, at I fra Uge 30 har pakket gensplejset sukker? Et parti af sidste års høst. Primært til salg på det danske hjemmemarked?’

Journalisten holdt en pause. Timet. Og for effekt. Teknikeren talte sekunderne.

‘Ingen kommentar,’ lød det så.

Siddende i ministerbilen ventede landets første kvindelige statsminister på journalisternes opkald.

Hun havde endda begge mobiltelefoner åbne. Men de forblev tavse liggende på sædet ved siden af hende.

‘Hvornår sagde du, at pressemeddelelserne røg af sted?’

Ministersekretæren, der til morgen bevidst havde valgt at sætte sig ved siden af chaufføren, lukkede sin mappe med et smæld. ‘I går klokken tolv.’

‘Altså tids nok til at de tre TV-aviser kunne have bragt et uddybende indslag, og i hvert fald i så god tid, at aviserne kunne have gjort mere ud af det.’

Ministersekretæren dukkede sig. Også han sad med stakken af dagens aviser. Stort set alle havde

nyheden stående nederst på forsiden. I en tospaltet overskrift og uden billede.

Bag ham blev en smøg tændt. Derefter den velkendte dumpen af højhælede sko mod bilens gulv. Alt sammen velkendt. Og foruroligende.

I realiteten vidste ingen, heller ikke ægte manden, hvad konen kunne finde på. I partipolitisk forstand var hun et socialdemokratisk kompromis efter et bittert opgør i folketingsgruppen. En harmløs mellemløsning indtil et bedre bud indfandt sig.

Problemet var bare, at konen havde vist sig at være en dygtig “strateg”. Sådan betegnede nogle det.

Andre var mere tilbøjelige til at kalde det “ukontrollabel, emotionel betinget adfærd”. Fakta var, at hun ikke “fulgte reglerne”. Og det var måske også forklaringen på, at hun – til stor fortrydelse for især partiet, men også oppositionen og embedsmændene – havde vundet stor popularitet hos vælgerne.

‘Ja, så er der vel ikke andet for end at udskrive valg.’

Chokeret vendte ministersekretæren sig. Ung var han, direkte rekrutteret fra DSU. ‘Det kan De da ikke!’

2

Den danske sikkerhedschef, Ingolf Arildsen, havde ringet sin hollandske kollega op.

‘Jo, vi er også blevet kontaktet af Institut for Global Vandforskning,’ bekræftede han. ‘Men du må kalde mig Heinz (*han hed Heinz*), hvis ikke det her er endnu et forsøg på at få flere fiskekvoter. Jeg kan i øvrigt fortælle dig, at beredskabet på vores diger – og dem tror jeg mere på – har registreret et fald i vandstanden. De sidste fjorten dage en meter under daglig vande.’

Fru Hansen var på job i provinsen. En akut opgave og ikke til at afslå. Det vægtige argument lå i de supplerende dagpenge.

Oluf stod med tærne boret ned i græsset. Duggen føltes kold, og solen havde endnu ikke rundet tagryggen. Naboen havde gardinerne trukket for. Klokkeren var jo heller ikke mere end fem.

Oluf slentrede ned mod solbærbuskene, hvor han ødelagde et spindelvæv af funklende dråber. Alt sammen for at checke noget, han vidste i forvejen. Forårets kulde og heftige regn havde ikke givet bær, kun forkrøblede rester af frostbrændte blomster. Oluf gned duggen af mod bukserne. Han savnede sin kone, og ja – han savnede sin hund.

Uvilkårligt så han hen på hullet ved siden af kompostbunken. Det var dækket til nu. Han havde ellers gravet det ekstra stort, for Bibi var en produktiv gravhund. Kløgtig også. Alligevel var det ikke lykkedes ham at få hende til at sætte sig i nærheden af komposten. Næ, det skulle altid foregå så langt væk som muligt, og gerne i det høje græs mellem

rosenbedene, hvor det var svært for ham at komme til med spaden.

Elleve år og så den første hævelse ved halsen, lige under højre øre. Senere knuderne ned langs bugen. Og til sidst den tunge beslutning, og den endnu tungere gang til dyrlægen. Oluf havde grædt i flere uger efter, fuld af selvbekyndelse over ikke at have taget beslutningen tidligere (hunden havde jo stort set ikke spist de sidste mange dage). Fru Hansen havde forsøgt at trøste, hun havde endda tilbudt at købe ham en ny hund. Men sorgen var for stor og ikke til argumentere fornuft med. Den åd hans appetit (måske i en forsinket solidaritet med Bibi) og søvn blev der heller ikke meget af. Så voldsomt var han angrebet, at først flere måneder senere var han i stand til at skovle jord i hullet ved komposten.

Oluf var ingen helt og måtte tappert koncentrere sig om uret. Tre timer til han skulle af sted. Måske skulle han trimme hækken. Med rosensaksen for ikke at vække naboen.

På samme ukristelige tidspunkt, et sted i Københavns centrum, rev Bøllehatten papiret ud af faxen. Han havde den installeret ved sengen. Og dér, hvor hans kone engang havde ligget og brokket sig over hans arbejde, lå stabler af bøger og beregninger.

Allerede de første linier varslede ilde. Situationen var alligevel langt mere alvorlig end selv han havde frygtet. Han greb ud efter telefonen.

‘Det er mig,’ sagde han ned i røret, samtidig med at han fra rodebunken på gulvet foran sengen fik fisket et par nogenlunde rene bukser frem.

‘Jeg har netop fået den. Ja, jeg er på vej.’

**Oluf smed de afklippede kviste på kompostbunken.
Duften fra dem var stærk, og de friske grønne
blade lyste mod gårsdagens sammenrevet græs,
der mørkt af duggen var sunket sammen.**

Naboen havde trukket gardinerne fra, konen – sygehjælper – skulle møde klokken syv, til endnu en dag med løft af sammenlagt flere tons patienter. Ude på villavejen – som et apropos – trillede renovationsarbejder Jensen af sted med sin arbejdsmiljøbeskyttelse og kravet til husejerne om at skåne ham for trapper, kælderhalse og løft af mere end 15 kg affald.

Oluf lagde rosensaksen tilbage i krukken med lugeredskaber. Sådan set kunne han lige så godt tage af sted nu. Og gjorde det. Bilen havde fru Hansen, så det blev med bussen. I mappen havde han madpakken, og de policer, han aftenen før havde udregnet.

Statsministeren lukkede døren i for ægteemandens snorken. Mest af hensyn til sig selv. Hun skulle have fred til at surfe.

Hun satte kaffekoppen ved siden af PC'en, og nåede også at få tændt smøgen, inden skærmen fik lys og kontakten med *Cyber space* var etableret.

Men først skulle hun lige se. Jo, jo – den var god nok. Og henrykt gav hun sig til at læse e-mailen. En kodet melding, nøjagtig som dengang i skolen, når der var eksamen. Og præcist som dengang fik spændingen hende til at svede, mens hun ivrigt tastede sig frem til den anviste hjemmeside – og dér camoufleret som udsalgsannonce stod beskeden. Hun

fik hurtigt formuleret et svar og sendt det – men blev herefter afbrudt af ægtemanden, der morgenhæs og vedholdende råbte på kaffe.

3

Sikkerhedschef Arildsen havde kontorer flere steder i landet. Efter forgodtbefindende og efter opgave. Kun en avanceret udgave af en mobiltelefon med tilkoblet fax holdt sammen på det hele – eller rettere snor i manden.

‘Er du i huset?’

Arildsen flyttede mobilen til det andet øre. ‘Ja,’ svarede han og så sig om i sit officielle kontor, kontoret i København. Eneste brugbare værktøj var on-line skærmen på skrivebordet. Resten var staffage – overordnet staffage – for at gøre indtryk på bureaukrater og journalister. ‘Men kun til klokken elleve.’

‘Det tager kun et øjeblik,’ lød det fra mobilen, samtidig med at en dør smækkede ude på gangen. Derefter hurtige skridt, et stød mod håndtaget og Arildsen var ikke længere alene.

Den betroede – en af dem – lukkede døren bag sig. Med ryggen for ikke at slippe Arildsen af syne. Arildsen nikkede beroligende fra kontorets overdimensionerede læderstol, der knirkede for hvert åndedrag. Han havde sædvanen tro ikke smidt sin brune overfrakke, kun knappet den op. Vinduet bag ham stod åbent og trækvinden fik gardinet til at duve frem og tilbage.

‘Noget specielt?’ spurgte han og bøjede sig knirkende frem. På skrivebordet stod to opladede batterier.

‘Juridisk ikke noget, der holder,’ svarede den betroede. Han var i skjorteærmer, jeans og adidas. Det typiske dress for skrivebords-kavaleriet.

Arildsen samlede batterierne op og lod tyngden sætte sig i håndfladen, hvorefter han lod dem dumpe ned i lærreds-tasken på gulvet ved siden af sig.

‘Alligevel er der noget andet,’ skyndte den betroede sig at sige.

Arildsen så op. ‘Hvad?’

Den betroede vred hænderne ned i baglommerne. ‘Måske skyldes det hendes facon. At hun er kvinde og...’ Han gik i stå.

Arildsen begyndte at knappe frakken. Et klart signal til den betroede, der øjeblikkeligt hev hænderne op af lommerne og blev konkret. ‘Fire breve afsendt fra Indre Mission, et fra Esbjerg og tre fra Hirtshals. Alle med klar angivelse af, at hun alene bærer ansvaret for katastrofen.’

Arildsen smilte

‘Sæder og skikke?’

‘Næ, snarere Vesterhavet.’

‘Vesterhavet?’

Den betroede trak på skuldrene. ‘Jeg skal naturligvis have det verificeret. Men påstanden er, at havet opfører sig mærkeligt. Tidevandet er ekstremt, helt anderledes end det plejer at være, og så er vandstanden langt over det normale.’

‘Og dét er statsministeren skyld i?’

Den betroede lagde et bundt breve på bordet.

Arildsen tog et af dem op. Maskinskrevet, almindeligt kontorpapir. Men hermed ophørte almindelighederne. Teksten vrimlede med besværgelser og bibelcitater.

Arildsen rakte brevene tilbage. ‘Hvad er din vurdering – skal truslerne tages alvorligt?’

Den betroede svarede ikke direkte. ‘Jeg har været i kontakt med menighedsrådsformanden i Hirtshals. Han tager afstand fra brevene. Men vreden, der ligger bag, er reel nok, siger han. Det drejer sig om de bevillinger, statsministeren har givet til genteknologiske forsøg med fiskeyngel.’

Arildsen lignede et spørgsmålstegn. ‘Hvad har det med Vesterhavet at gøre?’

‘Forsøgene skulle finde sted på et forskningscenter deroppe.’

‘Institut for Global Vandforskning?’

Den betroede var tydeligt imponeret.

Arildsen nød øjeblikket. Men blev så alvorlig.

‘Hvordan stiller lokalpressen sig?’

‘De holder lav profil. Der har været lidt skriveri i Jydske Vestkysten og Aalborg Avisen, men ikke noget af betydning. Åbenbart lytter aviserne mere til erhvervet end til missionsfolkene.’

‘Landsaviserne?’

‘Ikke en lyd.’

Arildsen havde rejst sig fra læderstolen. Han stod med bæltespændet i hånden. Tavs og med hovedet bøjet.

‘Hvad har hendes reaktion været?’ spurgte han under pandehåret.

Den betroede slog ud med armene. ‘Hvad man kunne forvente. Dommedagsprofetier og protester over fiskeyngel hører under et andet departement.’

Arildsen bandt bæltet og hankede op i lærredstasken.

‘Hold mig orienteret,’ sagde han og vendte sig mod den betroede. Blikket var skarpt, og stemmen lav og intens. ‘Og kun mig. Ingen andre.’

Leif var også mødt tidligt. Men for ham var det ikke savnet af konen, der havde drevet ham ud af sengen og ind på kontoret. Men derimod en fortid på et bilværksted. End ikke den mellemliggende periode på ti år som arbejdsløs havde ændret på vanen. Og nu, hvor han – ligesom Oluf og mange andre efterlønnere – var tvunget tilbage på arbejdsmarkedet, var vanen fra værkstedet lige intakt. Og han gik selvfølgelig også i den samme blå kedeldragt som dengang. Og også som dengang med et kraftigt læderbælte, stærkt nok til at bære en seksløber, og så amerikansk med blanke søm og plader, at for den ældre generation var parallellen monumental. Her var ingen ringere end den danske

pendant til helten over alle western-helte, John Wayne.

‘Howdi.’

‘Howdi,’ svarede Oluf og smed først jakken, og derefter mappen med policer.

Leif sad tilbagelænet i en ramponeret kontorstol.

Hans lange ben lå hen over skrivebordet, med læderstøvlerne frit hængende ud i luften. ‘Skåne eller flex?’

‘Så afgjort skåne. Først fredag er hun tilbage.’

‘Okay, så er jeg flex,’ sagde Leif og rejste sig i al sin magt og vælde. Højden svarede til Wayne. Og måden, Leif gik på, var også Wayne. Faktisk var der ingen, heller ikke den administrerende, der vovede at komme på tværs, når Leif med bred bringe og skuldrene trukket tilbage pløjede sig gennem lokaler og gange for at samle post ind. Nogle påstod endda at have hørt sporer rasle, når han satte støvlerne ekstra hårdt i bonevoksen.

‘Højst et kvarter,’ sagde han.

‘Misse er tilbage fra ferie.’

Leif smilte. ‘Nå ja, så en halv time,’ sagde han og skubbede postvognen ud på gangen.

Oluf havde allerede sat sig ved skrivebordet, hvor Børsen lå. Han sprang artiklen over om Socialdemokratiets massive vælgertilgang, og læste kun med et halvt øje EU-reportagerne fra Bruxelles.

Til gengæld brugte han tid på et sammendrag fra to igangværende retssager, som fem tidligere efterlønsmodtagere havde anlagt mod Staten, Told & Skat og pensionskasserne.

En tidligere marketingdirektør i et større eksportfirma var blevet interviewet. Der var også billede af ham, men kun af hans ansigt, så det var ikke til at se, hvor han befandt sig. Om det var hjemme i stuen, foran sin tidligere arbejdsplads eller i sit tvungne ‘skånejob’ (eller ‘flexjob’, det lyder pænere) på et papirlager. På den anden side havde bitterheden nok været lige udtalt. De dybe furer omkring hans

mund og øjne var næppe blevet udglattet af en synlig baggrund.

“I slutningen af firserne og starten af halvfemserne var det os, der blev trampet på og prikket til, når virksomhederne skulle rationalisere”, lød hans forbitrede forklaring til Børsens nyhedsjournalist. “Al vores viden blæste man på. Det, der stod på edb-skærmen var det eneste saliggørende. Så én for én blev vi gamle prikket ud, fyret på den mest uanstændige måde og sat på overførselsindkomster, der over en kam placerede os som andenrangs mennesker. Og nu snyder de os for pensionen!”

Oluf lagde avisen fra sig. Længere nede ad gangen lå hans gamle kontor. Ifølge dørskiltets hvide plastbogstaver, med r’et skævt sat i, hed manden derinde Carsten Viig, 34 år, højere handelsskole, gift og karseklippet. Øgenavnet var ‘Kolibri’.

Der skulle en stjerneskruetrækker til for at løsne pladen, som sikrede maskinen mod afrevne fingre.

‘Hun har ellers kørt stabilt i mange år. Det er første gang, vi har haft maskinstop på hende,’ lød det bekymret fra værkføreren. Han havde en timeplan, der skulle holdes.

Fru Hansen stod bøjet over det åbne maskinrum. ‘Men I har været nogle svin til at passe hende,’ konstaterede hun og greb ned i værktøjskassen efter sprayflasken.

Værkføreren fik smalle læber. Kun et blik over på pigerne, der ellers havde deres faste plads ved maskinen, fik ham til at tie stille. Pigerne var i gang med at pakke en special-ordre på glukose til hospitalsbrug. Inden for en halv time ville de være færdige. Værkføreren vendte sig mod fru Hansen.

‘Har du fundet fejlen?’

Fru Hansen fjernede det fedtsugende papir fra gulvet under maskinen. Papiret var gennemvædet og fyldt med skidt.

Uden for på gangen mellem de to pakkeafdelinger passerede en deling kontorfolk. Glasruderne og støjen fra maskinerne gjorde det umuligt at høre dem tale. Men deres ansigter viste skiftevis panik og bleg forvirring. Forrest gik direktøren i skuldervatfrakke og med sort dokumentmappe. Han sagde ikke et ord.

Værkføreren rettede sig uvilkårligt op. 'De er her igen i dag,' mumlede han.

'Hvem?' spurgte fru Hansen og lagde stålpladen tilbage på maskinen.

'Pressen. Det er derfor, han har taget bagvejen,' sagde værkføreren og nikkede mod direktøren, der var standset op foran en palle med tomme flasker. Bag ham trippede kontorfolkene. Og fra en sidegang kom

to mænd pilende. Højrøde i hovederne, og fik i hast fjernet pallen.

Fru Hansen gned hænderne af i et stykke twist.

‘Vi har alle måttet underskrive en loyalitetserklæring,’
hviskede værkføreren og strøg sveden af
panden.

‘Hvorfor?’

‘Virksomheden har ikke råd til flere udslip,
siger de.’

Fru Hansen gjorde tegn til manden i operatørrummet,
og snart lyste displayet på maskinen.

Stemplerne bevægede sig som de skulle, rytmisk med
ensartet lyd.

4

I starten havde Kolibrien været indædt og højlydt modstander af Olufs tilbagevenden. Kolibrien frygtede for sit kontor og parkeringspladsen, reserveret lige ved siden af elevatoren.

Men den administrerende var urokkelig. Nok havde han året før fyret Oluf, men det var sket i rationaliseringens navn og ja parolen om at give plads til de unge. Dog ikke på topledelsesplan. Her holdt man stadig liv i halvsenile bestyrelsesmedlemmer.

Men som den administrerende og med ham størsteparten af dansk erhvervsliv måtte sande, havde fyringen af 50 til 60-årige medarbejdere givet bagslag. Kunderne krævede service, kompetente rådgivere og markedsindsigt. De gav fanden i smarte titler – *key account*, *country manager* osv. Det her var stadig Danmark, og sad man først ved forhandlingsbordet skulle alle have fuldmagt til at underskrive kontrakten.

Ikke noget med først at checke med hovedkontoret.

Hvem kan i øvrigt have tillid til en virksomhed, når denne helt åbenbart ikke har tillid til egne folk.

Eller værre endnu, ikke respekterer kunden tilstrækkeligt til at opnå et hurtigt forhandlingsresultat?

Derfor passede det den administrerende svært godt, da en haste vedtaget lovpakke fra Folketinget fik indefrosset pensionskassernes milliardformue og i kryptisk paragraf-sprog beordrede efterlønsmodtagerne tilbage på arbejdsmarkedet.

For Olufs vedkommende var det som “konsulent”. Det havde ansøgningen til Arbejdsministeriets Seniorpulje på 30 mio. kr. lydt på.

I pulje-papirerne stod der med “eget kontor”, men efter Olufs valg blev det dele-kontor med postdistributionen. Han ønskede ikke et skrivebordssammenstød med Kolibrien, og eftersom der ikke var

andre kontorer ledige...!

I realiteten havde han samme opgaver som før, nu blot med Kolibrien som den, der stod for den interne administration. Derimod lå forhandlingen, fuldmagten og kontakten med storkunderne igen hos Oluf, selv om han, ifølge "flex-kontrakten", kun havde tre fulde arbejdsdage om ugen at operere i. 'Vi må have lavet den ordening om. Breve efter klokken 15 skal fremover afleveres direkte i postafdelingen.'

Oluf så op på Leif, der som en anden truckfører hamrede postvognen ind i døren. Alligevel blev størsteparten af rudekuverterne liggende.

'Det kan ikke være rigtigt, at vi skal forslæbe os allerede fra morgenstunden,' gryntede Leif og tændte sig en cerut.

Oluf skruede op for radioen.

'Anskaf os hellere en ny frankeringsmaskine,' sagde han og gik hen til pakkebordet.

Leif pustede røgen ud. 'Er fixet. Computerstyret, digitalt dataskift – og udstyret med kassette til labels. Vi har den om en uge,' sagde han og rystede termokanden. Der var stadig kaffe.

Ingen af dem lagde mærke til de hastige skridt ude på gangen. Heller ikke braget af døren op mod pakkebordet fik dem til at reagere. Men da Oluf ret beset var en venlig mand, vendte han sig alligevel mod Kolibrien, der hvid i hovedet stod og forulempede dørkarmen.

'P.C. kommer klokken 11,' fik Kolibrien fremstammet.

Oluf så på sit ur og checkede datoen på frankeringsmaskinen.

'På slaget og gerne et kvarter før,' svarede han. Kolibrien så befippet ud. Heller ikke som elev var han meget bevendt.

'Genforhandling af ny rejsegodsforsikring,' forklarede Oluf med et kig over brillerne. Hans tålmodighed var engleblid.

Kolibrien svirrede med armene. 'Systemet er

brudt sammen,' himlede han.
Oluf mumlede et eller andet medfølende.
'Alle mine e-mails er gået tabt,' tikkede
Kolibrien videre, men stivnede så i et gisp.
'Forskrækkede jeg dig. Det var ikke meningen,'
undskyldte Abby fra receptionen og fjernede hånden
fra Kolibriens skulder. 'Der er besøg til dig.'

**Bøllehatten stod i afgangshallen i Aalborg
Lufthavn. Flyet fra København var netop landet,
og trappen til propelflyet blev langsomt sænket.**
I restauranten havde et par københavnske forretningsfolk

rejst sig. De var i skjorteærmer med svedpletter mørkt aftegnet på ryggen og under armhulerne. De andre i restauranten blev siddende. De ventede på helikopteren, der skulle fragte dem ud til boreplatformen nordvest for Hirtshals.

Bøllehatten gik hen til skranken. Udenfor blev flyet tanket. Ikke en vind rørte sig, vimplen lå fladt ned og solen fik asfalten til at flimre i varmedis.

‘Har I meldinger fra boreplatformen?’

Damen bag skranken så op på Bøllehatten. Hun havde trukket øjenbrynene op til kulsort misbilligelse.

‘Der bliver ingen afgang.’

Bøllehatten viste hende sit kort. Hun betragtede det ligegyldigt.

‘De er begyndt at evakuere,’ sagde hun så.

Fra forsikringselskabets uofficielle kommandocentral fik velplejede Abby sat et par opkald på hold, mens hun venligt forklarede, at Oluf Hansen var optaget i møde.

‘Men jeg vil tro, at Carsten Viig,’ fik hun lige startet, men blev hurtigt afbrudt. ‘Ja, prøv om en time.’

Derefter blev de holdende opkald tastet tilbage i omstillingsbordet.

Længere oppe ad gangen så hun ryggen af Kolibrien, der stadig stod i døråbningen ind til postdistributionen. Åse fra kantinen passerede ham, skubbende til rullebordet med fade og termokander, og hovedrystende kom hun ud til Abby.

‘Jeg har dækket op inde på hans kontor. Næste gang flytter jeg det ind på posten.’

Abby grinte lydløst, mens hun fik ekspederet fire opkald videre gennem systemet.

‘Jeg hører, I har skiftet til det tyske Post-Agentur,

sagde storkunde P.C. og placerede sit to meter høje korpus (med ekstra vægt af latinamerikansk guld på fingre og håndled) ved siden af Oluf.

Oluf bekræftede, og lod den første stribe breve køre gennem frankeringsmaskinen. ‘Vi har ikke råd til flere arbejdsnedlæggelser på PostDanmarks filialer,’ sagde han og bad P.C. flytte sig, så han kunne komme til brevvægten.

P.C. fulgte interesseret med over skulderen på Oluf, mens tre forede kuverter blev check-vejet. Herefter rømmede den kraftige mand sig og fik fra brystlommen på sin italienske silkejakke (X-Large) kantet en kuvert frem. Han lagde den på pakkebordet. ‘Apropos tyskere,’ sagde han og skubbede betydningsfuldt til kuverten, ‘Jeg har et møde med en Doktor Etwas fra München på tirsdag. Vil du checke disse oplysninger for mig.’

Bag ham anstrengte Kolibrien sig men uden held. Han fik hverken hørt samtalen eller set indholdet af kuverten. Og det absurde i situationen gjorde det kun værre. For fanden, hans kontor lå kun fem meter nede ad gangen, og alligevel stod selskabets absolutte storkunde og drøftede internationale forretninger med en deltidsansat, og så her: midt i post-distributionen! Leif, der som en anden zoolog, havde iagttaget Kolibrien, tværede cerutten ud i askebægeret, hvorefter han sindigt, med tommelfingrene hvilende på læderbæltet, slentrede hen mod kontorets køleskab. Funklende nyt, med indlagt vand til isterninger og skridsikre flaskehylder.

‘Har du ikke noget mere fornuftigt at tage dig til,’ vrissede Kolibirien.

P.C. vendte sig. ‘Problemer?’

Kolibrien sendte ham et sygt smil.

Oluf vekslede blikke med Leif. Leif nikkede og overtog tjansen ved frankeringsmaskinen. Ganske vist var det lykkedes ham at få drevet salgsdirektøren til vanvid, han havde også været mand for at sende chefen for inkassoafdelingen hjem med blødende

mavesår – men han forstod også en hentydning.
Kolibrien var fredet. Indtil videre.

Oluf lagde papirerne ned i kuverten. ‘Jeg bliver nødt til at finde sagen i arkivet.’
‘Udmærket,’ svarede P.C. og gjorde med guldringene tegn til Kolibrien. ‘Vi venter på dit kontor.’
Kolibrien fulgte ham logrende.

5

Hun havde alligevel gjort det. Til stor bestyrtelse for ministersekretæren, der måtte lægge sig ned på gulvet i forkontoret for at få hold på sig selv.

Folketingsgruppen havde i frustration opsøgt næstformanden, uden at der reelt var håb om at få ændret situationen. Valget var udskrevet.

Samarbejdspartneren i regeringen, Det Radikale Venstre, følte sig også snigløbet. Men det var de blevet så mange gange tidligere, at valgudskrivelsen nok afstedkom et par fornærmede kommentarer fra partiledelsen – men heller ikke mere.

Statsministeren selv var i strålende humør. Med benene smækket op på skrivebordet var hun allerede i gang med at lade sig telefoninterviewe. Om en time gjaldt det tv-holdene fra stationerne.

‘Nu skal der ryddes op. Det er simpelt hen nødvendigt, hvis landet skal klare sig i konkurrencen,’ sagde hun og skævede ud til manden, der fortsat lå på gulvet i forkontoret. ‘Jo, det er mit valgmotto. Og vælgernes ansvar. Kun ved at bruge deres stemme rigtigt, får vi færre partier i Folketinget - og først derefter parlamentarisk ro til at styrke Danmarks position udad til’.

Ministersekretæren lå stadig på gulvet, og statsministeren hentede selv *remoten*. Med et tryk fandt hun CNN, og derefter *TVØst*, hvor direktøren for sukkerfabrikkerne var i heftig diskussion med studieværten. Statsministeren tændte sig en cigaret. ‘Naturligvis vinder vi valget. Og ja, det bliver med mig på statsministerposten. Alt andet vil være omsonst. Meningsmålingerne viser jo tydeligt, at jeg har baglandet med mig.’

På fjernsynsskærmen blev der vist klip fra sukkerfabrikken i Nykøbing F. I flere dage var der

blevet demonstreret uden for fabriksarealet. Bannerne og plakaterne var alle vendt mod kameraerne.

‘Intern splid! Ikke det, der ligner. Tværtimod har fløjene aldrig været mere i ro end tilfældet er nu. Men selvfølgelig diskuterer vi tingene,’ sagde statsministeren og fik pludselig travlt med *remoten*. Journalisten i den anden ende af røret havde også skruet op for sukkerfabrikkernes direktør. ‘Vi indstiller produktionen af det gensplejsede sukker. Det vil blive destrueret,’ bekendtgjorde direktøren i et svedigt *close-up*. Han så vred ud, og var det også. Journalisten vendte tilbage i røret, og statsministeren trykkede på *remoten*. ‘Hvad kom vi fra?’

‘Evakuerer de boreplatformen?’ Arildsen hørte til egen frustration stemmen ryge op i et lysere toneleje.

Bøllehatten beroligede. ‘En sikkerhedsforanstaltning. Strømforholdene er ud over det sædvanlige, men ikke kritiske.’

Arildsen strammede sit greb om mobilen. ‘Pressen?’

‘De har travlt med valget.’

‘Hvordan reagerer folk?’

‘På valget?’

‘Vesterhavet!’

‘Ingen panik. Folk tager det roligt. I hvert fald rimeligt roligt. Der meldes dog om flere kirkegængere.’

‘Statsministeren har fået trusselbreve. Om netop Vesterhavet.’

Bøllehatten udstødte en fortvivlet næselyd. ‘Har du fortalt?’

‘Jeg overvejer alvorligt at gøre det,’ svarede

Arildsen og meget mod sin vilje så han statsministeren for sig. Så huskede han oplysningen, som den betroede var kommet med. ‘Og hvad med den ekstra bevilling, I har fået? Til genteknologiske forsøg med fiskeyngel.’

Lang pause. ‘Det vedrører ikke sagen.’

‘I relation til truslerne mod statsministeren gør det,’ fastholdt Arildsen.

‘Tag kontakt til Fiskeriministeriet. De er orienteret om forsøgene. Men tro mig, der er ingen sammenhæng. Hvad der foregår ude i Nordsøen har intet at gøre med det, vi eksperimenterer med i laboratorierne.’

Arildsen havde allerede været i kontakt med Fiskeriministeriet og her fået lutter positive forsikringer om instituttets arbejde. Men konkrete oplysninger om forsøgene kunne han ikke få. Heller ikke fra Bøllehatten. Lidt tilløb var der dog. ‘Nye fangstmetoder har reduceret sildebestanden.

Vi har fået til opgave at vende denne udvikling.

Med EUs og statsministerens velsignelse!’

Arildsen sukkede. ‘Hvorfor så ikke oplyse hende om resten.’

‘Fordi,’ lød det anspændt, ‘hun vil gøre det til en sag i valgkampen.’

‘Og hvad så! Er det ikke på tide, at befolkningen bliver klar over, hvad det er, der sker.’

‘Men det er jo netop problemet. Vi VED IKKE, hvad det er, der sker. Om det er et forbigående fænomen eller noget blivende. Vi kan konstatere en række atypiske reaktioner i vores farvande, men som IKKE – og jeg understreger – IKKE giver anledning til bekymring.’

‘Alligevel har I fundet det nødvendigt at orientere landenes sikkerhedstjenester.’

Bøllehatten var hørligt irriteret over den drejning samtalen havde taget. Det var ventet, at Arildsen på et tidspunkt ville forsøge at trække sig ud og kaste sagen over på statsministerens bord – og dermed uden for instituttets indflydelse. Men Bøllehatten havde ikke regnet med konfrontationen på dette tidspunkt, det mest ubejlelige.

‘All right,’ sagde han. Nu med en ro, som forbavsede ikke mindst ham selv. ‘Så fortæl hende det, men dermed har du også påtaget dig det fulde ansvar for følgerne og den panik, som vil brede sig i befolkningen. Statsministeren holder sig jo ikke tilbage. Der vil blive smurt tykt på. Det er valgkamp.’

Ministersekretæren havde igen styr på tingene. En god nats søvn havde lissom fået sat det hele på plads. Desuden var valg i utide heller ikke at foragte. Specielt ikke efter at have læst dagbladenes ledere - de var stort set alle positive. Man var enige i valg mottoet, at der skulle ryddes op. Men selvfølgelig uenige om, hvor og hvem, der skulle muges ud. Ministersekretæren lagde mappen med dagens

korrespondance foran statsministeren. Duften af dyr aftershave hang tykt i luften.

‘Sikkerhedschefen har anmodet om en samtale.’

‘Gælder det statsbesøget i næste uge?’

‘Det ville han ikke sige. Han venter udenfor.’

Arildsen sad yderst på kanten af stolen. Den var ellers magelig nok, med nakkestøtte og bløde hynder.

Nøjagtig som lædersofaen, hvor statsministeren lå og bredte sig i plisseret rød nederdel og hvidt silkestrik.

Jakken, en figursyet, var gledet halvvejs ned på gulvet, hvor de højhælede var smidt.

‘De må tage Deres forholdsregler.’

Statsministeren nikkede. Opmærksomheden var alene rettet mod TV-Avisen, ikke Arildsen. Hun var på!

‘Det er nødvendigt,’ pointerede Arildsen, mens hans høgeblik automatisk scannede den smule baggrund, tv-optagelsen havde.

Statsministeren tændte sig en ny smøg. ‘Mener du Indre Mission? Herregud da. Selv Thatcher viste dem frem, og mig bekendt fik hun dem ikke på nakken.’

Arildsen strøg sig forlegent om munden.

‘Har De læst brevene?’ spurgte han forsigtigt.

‘Naturligvis.’

‘Og hvilke skridt vil De ta’?’

‘Skridt!’ Statsministeren lo. Hendes blik forlod ikke skærmen. ‘Altså Arildsen, jeg kan virkelig ikke tage mig af, hvad Indre Mission går og hidser sig op over.’

‘Men...’

‘Jeg har godkendt en ekstra bevilling til forsøg med sildeyngel. Og det er sket på kraftig foranledning af vores fiskeriminister, og han skulle, efter hvad jeg har forstået, have hele EUs fiskerflåde bag sig.’

‘Men brevene..’

Igen afbrød statsministeren. ‘Auken.’

‘Auken?’

‘Ja, bølger må være miljø og energi – eller i

hvert fald potentiel energi.’

Statsministeren lo pludselig højt. ‘Jeg var lige ved at sende brevene til kirkeministeren. Som en joke! Men Lykketoft’, blev det forklarende tilføjet, ‘har jo ikke den humor, der skal til. Og indenrigsministeren har nok at se til, du ved med kommunerne.’

‘Så sagen ligger nu i Miljø- og Energiministeriet?’

‘Ja, og der ligger den jo fint. Jeg regner med at høre fra Auken, når han er tilbage fra CO2-konferencen i Haag.’

Arildsen blev betænkelig. Bøllehatten deltog i samme konference.

Statsministeren begyndte igen at grine. ‘Auken bliver stiktosset. Nu har han i årevis haft patent på dommedag inden for miljøet.’

Arildsen tvang sig til at smile.

‘Men humor har han,’ fortsatte statsministeren eftertænksomt. ‘Så bare rolig, Arildsen. Alt ordner sig. Auken ta’r sig af Indre Mission, og jeg mig af valget.’

‘Og hvad med evakueringen af boreplatformen?’

Statsministeren fik et irriteret drag om munden.

‘A.P. Møller kunne bare have holdt sig til de gamle felter. Men næ nej, lige siden Pinsepakken i ‘98 har de boret løs. Alt sammen for at hævne selskabsskatten, sagde hun og så direkte på Arildsen. ‘Det lugter, Arildsen.’

‘Men de evakuerer,’ indvendte sikkerhedschefen.

‘Ja, det er der, nogle der siger. Jeg kalder det forberedelser til at flytte boreplatformen. Der er ikke olie!’

Statsministeren zappede over på TV2, hvor Nyhederne ville komme inden for få minutter. Også med et båndet indslag. Det havde hendes medieguru forlangt. Ligesom han også havde gennemtrumfet, at optagelserne fremover skulle tages “ude i samfundet” i forbindelse med vælgermøder. Ikke noget med valgtaler fra et tv-studie. Hun skulle være folkelig. Noget, hun ikke selv så noget problem i. Hun

kunne sagtens trykke et par hænder, og var fra opstillingskredsen vant til lidt af hvert. Forskellen på dengang og nu var, at hun denne gang havde pressen med.

Arildsen flyttede sig uroligt i sædet, og statsministeren kastede ham et hurtigt blik.

‘Jeg forstår ikke din nervøsitet, Arildsen. Jeg er omgivet af sikkerhedsfolk fra morgen til aften. Selv toilettet undersøger de, før jeg sætter mig.’

Nu startede Nyhederne. Men til statsministerens skuffelse med en reportage fra USA. Ødelæggelserne fra Orkanen Kelly var gjort op. 455 mennesker havde mistet livet, 50.000 familier gjort hjemløse.

‘Pas alligevel på. Fanatikere findes over alt, og kan slå til, når man mindst venter det.’

Arildsen så afventende på statsministeren.

Hun havde ikke hørt ham.

Stuen lå badet i et lyseblåt skær og trak myg til fra den åbne terrassedør. Fru Hansen sad i sofaen foran fjernsynet, og bag hende ved skrivebordet, sad Oluf og surfede på nettet.

‘Jeg forstår ikke, at du gider se hende igen,’ fnyste han, da en velkendt stemme tonede ud i rummet.

‘Det kunne jo være, at hun sagde noget nyt,’ lød det kærligt drillende.

Oluf reagerede som ventet med et arrigt udbrud og en hidsig finger viftende mod 22-Nyhederne. Men så kneb han øjnene i med al tegn på væmmelse. ‘Og så den bluse. Den er fa’me så nedringet, at man får kvalme.’

‘Marianne Jelved er da mere nedringet!’

‘Hvor?’ svarede Oluf surt.

Fru Hansen rystede leende på hovedet.

‘Har du i øvrigt læst hendes nyhedsbrev?’

spurgte Oluf, nu tilbage på Internettet.

Fru Hansen slukkede for fjernsynet. ‘Det gjorde jeg i

eftermiddags, lige efter valget var udskrevet,' sagde hun og rejste sig for at gå hen til terrassedøren. Månen var oppe og duggen glimtede hvidgult udenfor. 'Har du?'

'Kan ikke,' svarede Oluf og vendte sig mod den mørke skikkelse, der i silhuet tegnede sig mod terrassedøren. 'I over en time har der været kø på hendes hjemmeside.'

6

Journalist-praktikanten på Jydske Vestkysten stod parat med blokken, da sidstemanden steg ud af helikopteren.

‘Er boreplatformen nu evakueret,’ spurgte det unge avishåb ivrigt.

Ingeniøren, en brite, så uforstående ud. ‘Sorry?’

Praktikanten fik hurtigt fattet sig. Spørgsmålet blev gentaget på engelsk.

Ingeniøren sukkede, bekræftede, og sikrede derefter avisen dagens forside-historie.

‘Really?’ sagde praktikanten med strålende øjne. På blokken stod det allerede. Sort på hvidt i hastig formskrift: ‘Boring lukker.’

Fru Hansen fjernede mobiltelefonen fra opladeren, og tastede først koden og derefter nummeret til vikarbureauet.

‘Er der noget?’

‘Et øjeblik, så skal jeg se efter,’ lød det rapt.

Herefter klappen af taster. ‘Niks!’

‘Udmærket.’

‘Tag for en sikkerheds skyld mobilen med, så jeg kan få fat i dig.’

‘Jeg skal til Lolland.’

‘Igen?’

‘Min datter bor der.’

‘Nå sådan.’

‘Vi overvejer at gøre krav på den nye ø, der er dukket op ud for Møn.’

Munter latter. ‘Ja, verden er sgu af lave, hva?’

Oversvømmelser i Tyskland, jordskælv i Italien – og i går hørte jeg, at Sydpolen har forskubbet sig.’

‘Ja, og Grønland går mod tropisk klima.’

‘Der ser du. Nå, nu bipper den. Ring til mig i morgen. Der er vist noget med sygeorlov på Alto-Tech i pakkeafdelingen. Tre tubemaskiner og fire glas. Lige noget for dig.’

‘Alto-Tech ansætter kun mandlige smede.’

‘En gang skal jo være den første.’

Herefter blev forbindelsen afbrudt.

Fru Hansen slukkede for mobilen, og lagde den – standby – ned i tasken. Så checkede hun, at terrassedøren var låst og samlede bilnøglerne op fra sofabordet. Et sidste kig på bornholmeren og hun var klar. Og til med i god tid.

Arildsen havde Bøllehatten i røret. Forbindelsen skrattede, vejret havde skiftet siden samtalen fra Haag.

‘Den er status quo.’

‘Vandstanden?’

‘Ja, var det ikke dét, du spurgte om?’ skræppede det fornærmet fra mobilen. Bøllehatten havde stadig deres sidste samtale i frisk erindring – men kunne også konstatere, at Arildsen holdt sig på måtten. Det samme forlød fra fodfolket på Christiansborg. Der var ikke den mindste antydning af, at statsministeren havde fået interesse for hændelserne i Nordsøen.

‘Og boreplatformen?’

‘Den flyttes sydpå. Esbjerg, vist nok. Her er vandet roligere.’

‘Ellers noget nyt?’ Arildsen så på sit ur. Valgmødet startede om en time.

‘Mener du om årsagen? Nej.’

‘Ikke flere rystelser?’

‘Nej.’

‘Hvorfor trækker havet sig så ikke?’

Et dybt suk fra mobilen. ‘Drivhusgasser kan være en mulig årsag.’

‘Konferencen i Haag?’

‘Emnet var slet ikke oppe.’

‘For fanden, var det ikke *ozonlaget*, der skulle diskuteres,’ sagde Arildsen og så over på assistenten, der var ved at skifte dæk på en hvid Volvo. De holdt på en rasteplads uden for Roskilde.

‘I teorien, jo. Men det danske punkt lod man ligge. Auken tog, som du ved, tidligere hjem for at deltage i valget. Desuden var han ikke blevet briefet tilstrækkeligt hjemmefra, havde kun set nogle breve fra Indre Mission.’

Bilradioen tændte samtidig med motoren.

‘Vandstanden i Limfjorden fortsætter med at stige.
Store oversvømmelser truer høsten. Flere landmænd

forlanger erstatning.’

Fru Hansen skiftede over på Danmarks-Kanalen, hvor en repræsentant fra Skov- og Naturstyrelsen redegjorde for tre nye øer, der var dukket op i farvandet ud for Sydsjælland og Falster.

‘Der er for så vidt ikke noget specielt ved det.

To af øerne er da heller ikke andet end sandbanker, der vil forsvinde til efteråret, når stormene sætter ind.’

‘Men den tredje, den store, vil den også forsvinde?’ spurgte radioreporteren.

‘Måske ikke i år. Men jeg vil fraråde folk at gøre krav på den. For det første er der ingen garanti for, at øen eksisterer om et par år. For det andet er ejerskabsforholdet problematisk.’

‘Hvorfor?’

‘Vi har stort set ingen anden lovgivning om dette emne end det, der står i “Jyske Lov”.’

‘Altså om jeg begriber, hvorfor det skal være nødvendigt,’ sagde statsministeren og stillede sig op på podiet.

Rundt om hende var opstillet projektører. Også i loftet hang der projektører. Og varmen i studiet var ulidelig.

Nedenfor i en mere tålelig temperatur og i mørke sad medieguruen. I hånden holdt han et manuskript, og på stolen ved siden af ham stod et stopur. Han nikkede til kameramændene, der straks stillede skarpt på damen oppe på podiet. Ude i operatørrummet fik man ligeledes gjort klar. Monitorskærmene på begge sider af podiet flimrede og fik billede.

‘Det er til at blive skizofren af,’ protesterede statsministeren og pegede irriteret på de to monitorskærme.

‘Din forgænger havde stor hjælp af det,’ lød det roligt fra mørket.

Statsministeren skar ansigt, men kom hurtigt på andre tanker. Billederne på monitorskærmene så

rædsomme ud. Ergo smilte hun. Sådan, meget bedre. Medieguruen brugte ikke klaptræ, raslede blot med manuskriptet.

‘Og husk nu,’ sagde han, ‘Understreg det væsentligste med et kig ind i kameraet. Hold det et sekund, 1-2-3-4, og se så ud til venstre. Nej, her skal ikke smiles.’

Medieguruen strøg sveden af sit ansigt, mens rugekassens lydisolerede vægge mørkt trængte sig ind på ham. Bag ham nærmede en skygge sig lydløst, og gled langsomt forbi ham. Den havde retning mod damen på podiet.

Hun var blændet af lyset. Men fornemmede alligevel, hørte måske skridtene.

‘Ja, hvad er der?’ spurgte hun nervøst.

‘Det er tid, ‘lød det sagtmødt.

Statsministeren blev bleg. Begge monitorskærme viste sveden på hendes overlæbe og hendes flaksende blik. Men så sitrede hendes næsebor, og til overraskelse for kamerafolkene knækkede hun sammen i hiksende latter.

‘Konen er bindegale,’ lød det tørt fra manden i kontrolrummet. Kamerafolkene bøjede hovedet. Medieguruen lukkede øjnene i desperation. Heller ikke ministersekretæren havde det meget bedre. Han stod i halvmørket med statsministerens mappe og hendes jakke hængende fra en bøjle.

Statsministeren fik, med lattertårer i vipperne, kantet stilethælene ned fra podiet, og gik vaklende frem mod ministersekretæren. Hun lagde armene om ham.

‘Et øjeblik troede jeg,’ hviskede hun og strøg ham over hans barberede kind. ‘Det hele var jo så mørkt. Du kunne jo have været en af dem!’

‘Jeg forstår ikke,’ kvækkede ministersekretæren uroligt.

Statsministeren smilte og førte hånden op til sin næse. Så snuste hun kraftigt ind. Og derefter igen denne hiksende latter.

‘Shaved by the bell,’ lo hun.

Ubehagelig til mode forsøgte ministersekretæren at gøre sig fri. Dødvægten mod hans skuldre, den svedige hånd mod hans nybarberede hud, hendes hysteriske latter, og så disse nysgerrige blikke fra kamerafolkene var simpelt hen mere end han kunne bære.

Statsministeren så ormen vride sig, og slap den med et suk.

Det lille forsamlingshus var fyldt til bristepunktet. Alt, der kunne krybe og gå, var der. Mest fordi de tre landsdækkende tv-kanaler havde kørt deres reportagevogne til byen. For hvem ville ikke gerne se sig selv på skærmen, endda med lidt held på hele tre kanaler?

Alle var i deres bedste dress, med føn i håret og slid-stærk farve på læberne. Selv mændene havde fundet slipset frem. Og børnene var næsten ikke til at styre, især ikke da de opdagede fyrværkeriet over talerstolen.

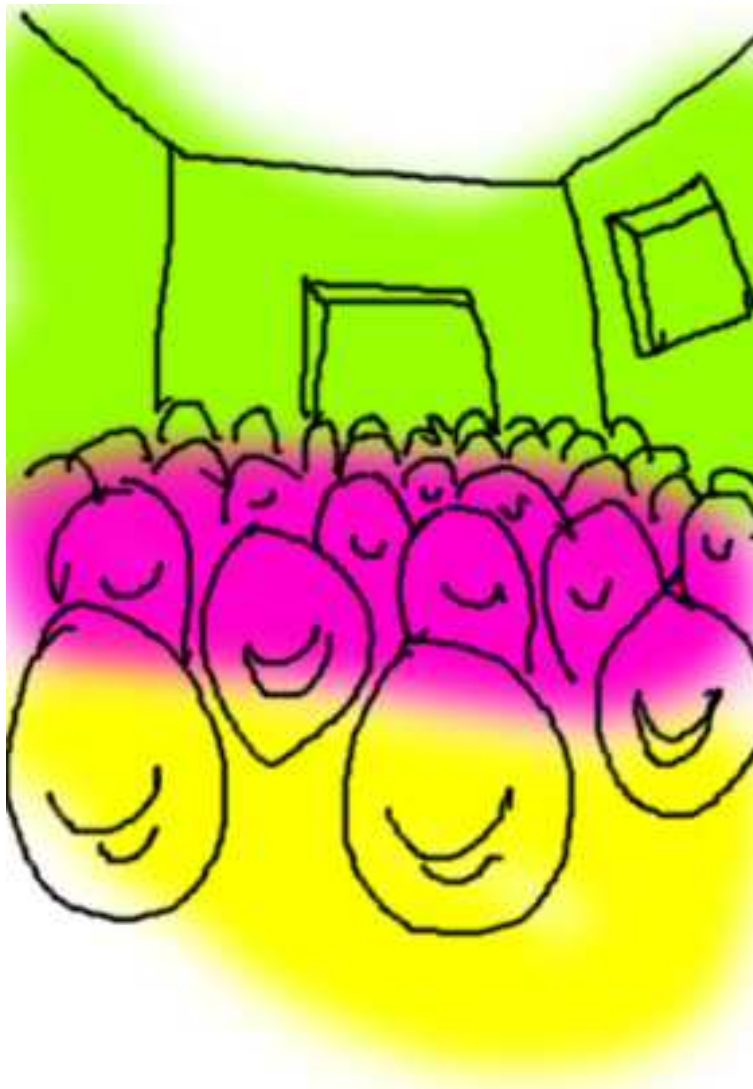
Borgmesteren med frue stod og ventede uden for på gårdspladsen. Hun med bar ryg og gåsehud.

Vejrmeldingen havde sagt sol, men her var vinden kold, og i vest havde bygeskyer samlet sig.

Borgmesteren så på uret. ‘Hun er forsinket. På det punkt ligner hun Nyrup,’ sagde han og fik, uden at fruene så det, løsnet slipset. Skjorten var ny, købt til lejligheden, og kraven strammede. Slipset var det gamle, en gave fra Parti-Sekretæren.

Henne ved hushjørnet lettede en bombehund ben. Dens ejer nåede akkurat at flytte sig, samtidig med at han over øresneglen fik besked på at holde sig klar.

‘Der er hun,’ fik borgmesterfruen sagt mellem klaprende tænder. ‘Få hende indenfor med det samme. Ingen tale, hører du. Bare los hende ind,’ sagde hun og greb fat i slipset. ‘Sådan.’

Og da borgmesteren, med slipset bundet
korrekt, li' godt havde mere respekt for fru, fik
statsministeren dårligt sat foden på den røde løber, før
alle benede op til forsamlingshuset.

En procedurefejl, som forvirrede Arildsen og
bogstaveligt talt efterlod ham ude i kulden.

Det var først, da en serie skud begyndte at brage
løs, at der kom fart i sikkerhedschefen.

Skuddene kom fra forsamlingshuset.

'Tilkald værnet,' kommanderede han, mens han
spurtede hen over det våde grus. Det var begyndt at
regne. Men så hørte han, og kunne først ikke fatte det.

Han skulle helt ind i forsamlingslokalet, før
tingene fik mening. Især jublen fra tilskuerne.

Statsministeren selv stod oppe på talerstolen.

Synligt forbløffet over gnisterne, som gule og blå haglede ned over hende. Men så grinte hun. Hvis folket var til knald, så i orden for hende.

‘Hvem har hængt det fyrværkeri op?’ hvædede Arildsen til den tilsynsførende.

‘Borgmesteren. Et lokalt påhit, du ved. Folk her på landet er jo...’

Arildsen viftede ham irriteret af. ‘Lad det ikke gentage sig,’ sagde han og vendte sig mod sin assistent, der med stenansigt og skulderhylster stod og lyttede.

‘Og sørg for at få udskiftet den bombehund!’

Havet havde skiftet farve. Fra krystal til grumset grønt. Bøllehatten stod sammen med havnefogeden, som gennem en snes år havde klaret sin dont på havneanlægget i Hundested. En sindig mand med rod i det jyske og som derfor heller ikke fandt det nødvendigt at male fanden på væggen.

‘I det mindste har færgen fra Rørvig ikke bøvl med at lægge til,’ sagde han og vippede eftertænksomt med snadden.

Bøllehatten skævede ned til bølgerne, der dovent slikkede op ad kajanlægget. Vandet var kun få centimeter fra at skylle over.

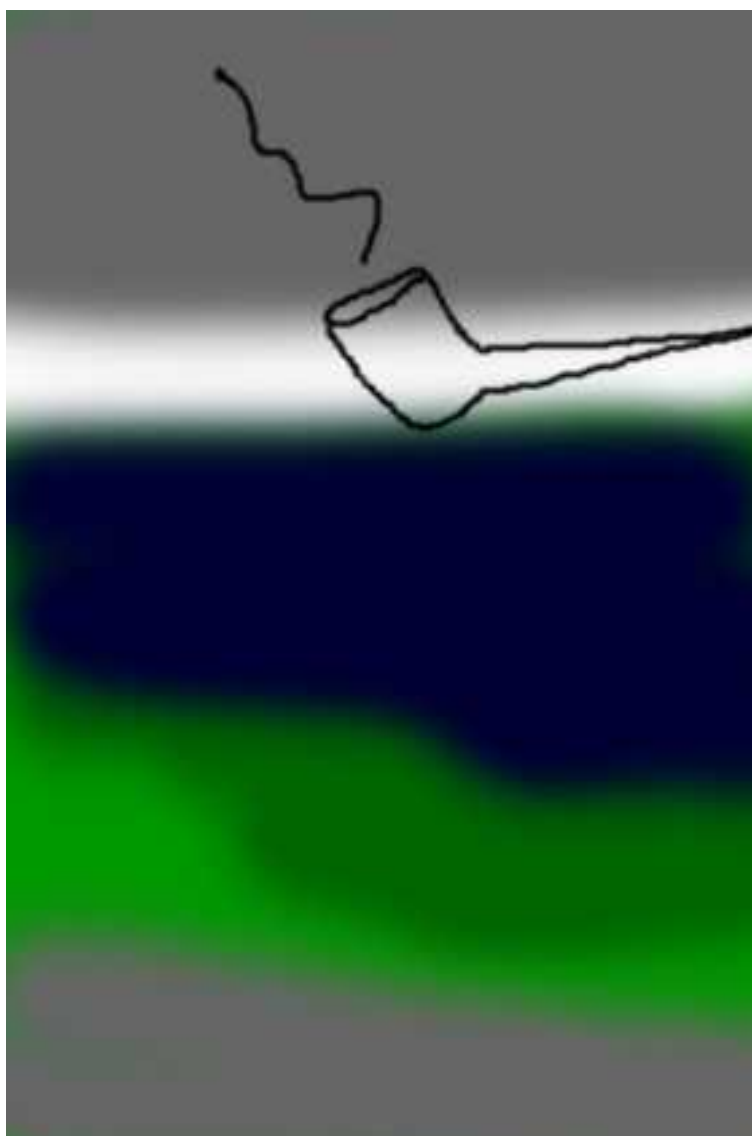
‘Ved højvande har vi godt nok lidt problemer. Men ikke værre end at vi klarer det.’

‘I har i hvert fald garderet jer,’ sagde Bøllehatten og pegede på den meterhøje barriere af sandsække, som kantede hele havnen, og som civilforsvaret og byens skolebørn havde fortsat videre op ad havnevejen mod byen.

Havnefogeden stod et øjeblik og kæmpede med sovsen i snadden. Et velplaceret spyt og så igen en lang pause. ‘Hvis der så havde været vind, havde jeg nok bedre forstået. Men der har ski’sme ikke været en krusning.’

Bøllehatten kløede sig i fuldskægget. ‘Hele

kysten er ramt,' sagde han.
Havnefogeden nikkede.

7

Inde i landet og på tørskoet afstand var statsministeren i gang med sin tale. Den var i store træk skrevet af borgmesteren i byen. Det var de lokale mærkesager, der skulle få partisoldaterne til stemmeurnerne.

Kampagnefolkene på partikontoret i København havde dog pyntet på manuskriptet. Og selv havde hun sørget for humoren. Det hørte med til hendes image, gav overskrifter og desuden så hun blændende godt ud, når hun smilte.

Men midt i et sådan smil fik hun pludselig et hosteanfald. Et af de ækle tørre, der sætter pletter langt nede i halsen.

‘Undskyld mig,’ fik hun fremstammet og greb ud efter karaflen med vand. Oven i købet isvand, og isterningerne klirrede, da hun hældte op.

Nede på første række sad borgmesteren med frue og to døtre. Han så yderst fornøjet ud. Fruen noget mindre, og døtrene sad foroverbøjet med hænderne for næse og mund. Det var der i øvrigt flere i forsamlingen, der gjorde.

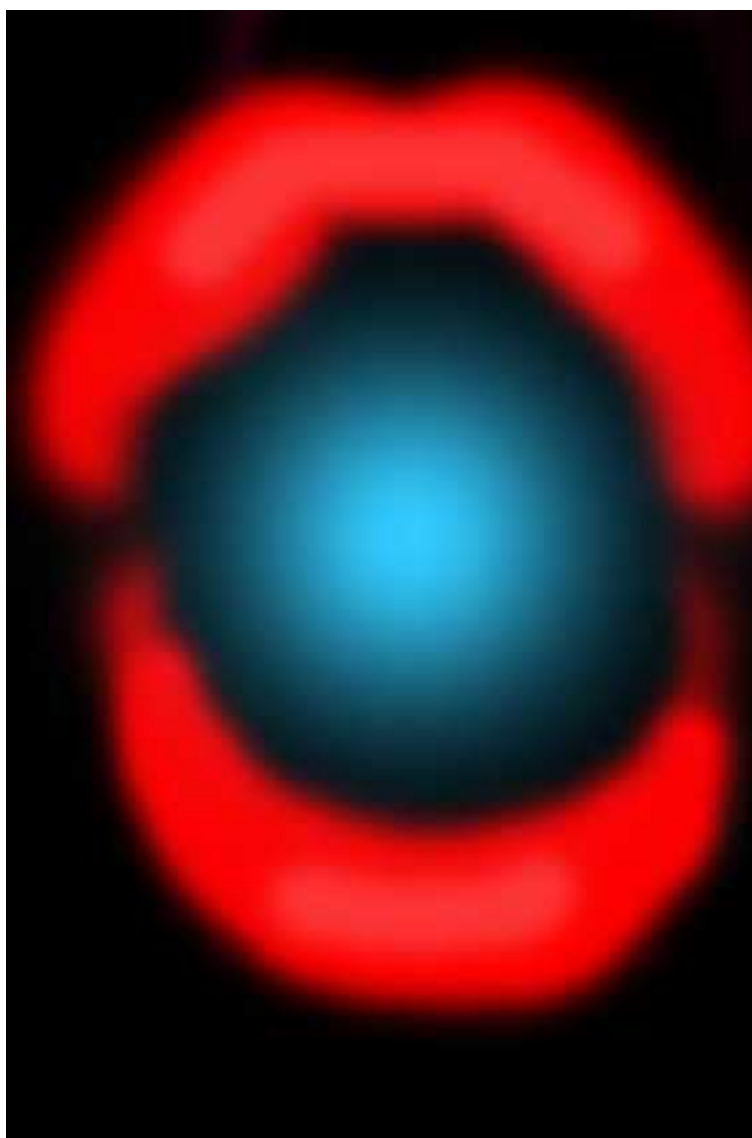
Statsministeren drak en slurk vand fra det lokale vandværk, mens hun skævede op på de osende rester fra fyrværkeriet. En trækvind fik røgen til at bølge.

‘Vi så det ved kommunevalget, og vi vil se det ved Folketingsvalget. Venstre har mistet terræn. Vælgerne vil se resultater. De vil vide sig sikre på, at der ikke løbes om hjørner med dem. Derfor går Socialdemokratiet frem. Derfor vinder vi valget,’ sagde statsministeren. Hun havde fået stemmen tilbage.

‘Men,’ betonedede hun med et direkte blik, skiftevis mellem de tre tv-kameraer, ‘denne gang ønsker vi at stå alene. Ikke mere mudder om midtsøgende politik og alliancer, der alligevel ikke

holder. I her i kommunen har vist, hvordan det skal gøres. I gjorde rent bord, smed listerne ud - både 'den grønne'.....' Hun så ned i papirerne, 'og "Bevar trinbrættet i Tihøj".'

Borgmesteren løftede ansigtet fri af dobbelthagen og trak maven ind. To af kameraerne var rettet mod ham. Det tredje havde zoomet ind på tre ældre damer, der sad med næserne dybt begravet i lommetørklæder, mens de med øjnene fulgte den blå røg bølge ned mod dem.

'Og først nu – med færre partier i kommunalbestyrelsen – er der kommet gang i arbejdet. Og først nu har jeres borgmester fået magt som I har agt. Trinbrættet ved Tihøj opretholdes.'

Nede fra salen lød der protester. Velsagtens fra de vragede lister, og måske også fra en enkelt venstremand. Men ingen fik rigtigt fat i, hvad der blev råbt. Klapsalverne var overdøvende. Flere var også begyndt at hoste.

Borgmesteren blinkede op til statsministeren. Hun nikkede indforstået og bøjede sig frem mod mikrofonen. Og havde også åbnet munden, da et nyt hosteanfald overmandede hende.

‘Undskyld mig igen,’ halvt hiksede og hostede hun, mens hun famlede efter vandglasset. Men så fik hun mellem kaskader af tårer øje på den lille æske halspastiller ved siden af karaffen. Hvor betænksomt. To af kamerafolkene havde på dette tidspunkt slukket for apparaterne. De nægtede simpelt hen at fortsætte arbejdet, og var gået udenfor – ud i bygeregnet og den friske luft.

Så i realiteten var kun ét kamera i brug, da katastrofen indtraf.

Men der gik flere sekunder, før manden med øjet mod linsen reagerede.

Han kunne for det første ikke høre noget for hoste, og var for det andet – for ikke at ryste kameraet under panoreringen fra talerstolen til tilhørerpladserne – krøbet halvvejs op i vindueskarmen. Her med ryggen mod den duggede rude fyldte han en firkantet billedramme med host i alle varianter.

‘Se han filmer os,’ hostede ungerne begejstret og gav sig til at vinke. Forældre, tanter og onkler, hjemmehjælpere og landposten – alle med enten slips eller tørklæde presset op for ansigtet – nikkede venligt mod manden i vinduet. De var på!

Derfor var det Arildsen, der ene mand og samtidig også den eneste, der var vant til at færdes i krudtrøg – som først blev klar over, at noget var galt. Grueligt galt.

For den kulør, statsministeren pludselig fremviste, var ikke sund. Og det vilde greb om halsen var heller ikke rigtigt.

‘Få lægen herind. Hurtigt!’ skreg Arildsen og for op mod talerstolen, hvor statsministeren nu var vaklet et skridt tilbage. Og dér, faldt sammen som en klud.

Kameramanden fik det lige nøjagtigt optaget.

Både spasmerne og Arildsens fortvivlede forsøg på genoplivning.

Forsamlingen sad som lammet.

Kun hosteanfaldene fortsatte.

Allerede ved Vordingborg var trafikken stilnet af. Der var kilometer mellem lastvognene, og endnu flere mellem personbilerne. Men, som fru Hansen konstaterede, mens bilradioen kværnede løs om Jyske Lov og Limfjordens vande – var flere pensionister kommet til.

En af dem overhalede hende lige nu. I nyeste BMW og luksus-udgave. Jo, de havde handlet rigtigt, de efterlønnere, der i tide havde trukket deres pensions-opsparring ud af PFA og indsat pengene på bankkonti i Schweiz. Nu levede de som grever og baroner på sydhavsøerne, havde tyende og gartnere (sort, naturligvis) til at passe deres lollandske godser, og efter sigende skulle de også stå bag byggeriet af et operahus i Maribo.

Trafikken var nu så hullet og så ensom, at fru Hansen efter at have passeret Farøbroen valgte at dreje fra hoved-vejen, og i stedet benytte småvejene til Guldborg.

Markerne omkring hende bølgede gult og modent. Himlen var azurblå og træerne så mættet grønne, at de lignede skov i stedet for rækker af træer. Derimod stod det skidt til med de hektarstore arealer med sukkerroer. Forårets kulde, store regnmængder og den efterfølgende sommertørke havde også i år sat sine spor. Heller ikke de indhegnede marker, hvor sukkerfabrikkerne var i gang med at teste afløseren for den gensplejsede sukkerroe, den såkaldte ‘mutationsroe’

- havde klaret vejrligets strabadser. Og det uanset EU-støtten til enorme vandingsanlæg.

Fru Hansen så ingen marker med den 'gensplejsede'. Den var længe inden demonstrationen mod sukkerfabrikkerne fjernet fra markerne.

Landbrugsmedarbejderne havde konsekvent nægtet at have med den at gøre.

Rygtet om eksem bed sig tidligt fast. Et globalt forbud mod et ellers populært ukrudtsmiddel havde også spillet ind. Ganske vist – og som tilsigtet – var den gensplejsede roe modstandsdygtig over for ukrudtsmidlet, men det var grundvandet og den menneskelige arvemasse ikke. Derfor forbudet, og derfor også fornyet salg af hakkejern. Haveejerne kunne heller ikke længere sprøjte sig ud af problemerne.

I stedet eksperimenterede sukkerfabrikkerne med den amerikanske forskningsmodel. For selv om USA havde været først til at markedsføre gensplejset soja og senere også genmodificeret majs, havde amerikanerne alligevel arbejdet videre med "den genterapeutiske model", hvor man i stedet for at 'splejse' et fremmed gen ind i planten, blot ændrede ved plantens egne gener. En metode, som de amerikanske forskere påstod, var mere præcis og 'til at kontrollere. Den muterede opfører sig simpelt hen mere rigtigt!' Sådan lød meldingen til sukkerfabrikkerne og de danske universiteter. 'Naturen foretager jo selv mutationer på dens planter'.

Det sidste var et argument, som især de økologiske landmænd havde taget til sig. Godt trætte af vejrets luner, svingende høstudbytte og insektangreb havde de tilmed indgået sponsoraftaler med private og statslige planteavlfsforsøg.

Fru Hansen passerede den sidste mark med 'de muterede', der bistået af mænd i hvide dragter, fik dagens første vanding. Seancen blev overværet af to andre mænd, der lænet op ad deres cykler stod i vejkanten. De ænsede ikke den forbipasserende bil.

Deres øjne var rettet mod planterne inde bag de to sikkerhedshegn, jordvolde og det ti meter brede stykke brak-jord, der udgjorde den lovbestemte overvågningszone.

Fru Hansen tog ingen chancer, hun kørte over i modsatte bane. Mænd er som børn, når de aldeles fortabte betragter det, der muligvis engang bliver deres. Et uforvarende skridt til side, en pludselig bevægelse ud i farezonen.

Først da hun havde cyklerne inklusive mænd i bakspejlet, satte hun farten op. For en halv kilometer fremme at bremse op.

En lastvogn holdt parkeret i højre side af vejen.

Ladet var fyldt med afskårne rester af kæmpe bjørneklo. Pryd-planten, der blev hentet til Danmark fra Asien i 1800-tallet, og som siden havde udviklet sig til en sand ukrudtsplage for landets kommuner.

Flere millioner kroner kostede den hvert år. Bare at holde nede. Udrydde den kunne man ikke.

Chaufføren vinkede hende frem. Han havde handsker på, kraftige læderhandsker, der dækkede håndleddene. Saften fra bjørnekloen gav kløende blæreagtig eksem.

Arildsen havde sendt ambulancen af sted – med politieskorte og blinkende lys. Han anede ikke, om statsministeren var i live. Den hårdhændede hjertemassage havde ganske vist fået hende op til overfladen, men hun var bevidstløs, da Falck-folkene og lægen tog over.

Arildsen skubbede brillerne længere op på næsen og læste for anden gang listen over navne og adresser. Det var kun lokale. Ingen udefra, bortset fra tv-holdene og staben, der fulgte statsministeren. Og dem havde Arildsen for længst checket.

‘Alle skal afhøres,’ sagde han til den lokale sherif, der med hængevom og overskæg stod og

kløede sig i nakken.

‘Er det nu også nødvendigt,’ sagde sheriffen og tilføjede med indlysende logik. ‘Der er superliga.’

Arildsen blev stram om munden.

Sheriffen slog ud med armene. ‘For fanden!

Konen fik et ildebefindende.’

Arildsen overhørte ham.

‘Var det borgmesterens idé med fyrværkeriet?’ spurgte han i stedet.

Nu var det sheriffens tur til at blive stram.

‘Hvis du insinuerer, at vores borgmester...’

Arildsen behøvede bare at løfte det ene øjenbryn. Pandehår eller ej, effekten var der med det samme. I overordnet forstand.

Sheriffen stivnede da også midt i 'borgmester', og måtte rømme sig kraftigt, inden han – med et anstrengt smil – fik fortsat: 'Nåja, måske var det lige lovligt meget. Altså fyrværkeri. Jeg burde nok have stoppet ham. Men hva' fanden, manden er sgu til fest og farver.'

Arildsen forholdt sig tavs. Han var højere end sheriffen.

'Vi hoster hver gang, han kalder til samling.

Han er helt tosset med fyrværkeri,' sagde sheriffen.

'Men endnu er ingen af os døde af det,' understregede han og med et ironisk buk forlod han Arildsen.

8

Fru Hansen parkerede bilen i skyggen fra stalden, der var ombygget til pottemagerværksted. På et lille bord op af ydermuren stod to lerkar til lufttørring.

‘Jeg syntes nok, jeg hørte en bildør smække.’

Det var Iben, datteren. Hun stod foran bryggerset, havde en rød sommerkjole på og det lyse hår var flettet i en krans om hendes runde, solbrændte ansigt. Hun havde den lille Jonas på armen.

‘Hej mor.’ Iben gik smilende fru Hansen i møde.

Fru Hansen omfavnede først datteren, så den lille, der endnu var varm fra formiddagssøvnen.

‘Jeg giver ham lige en time mere. Det blev sent i aften, jeg skulle have en sending af sted.’

Fru Hansen nikkede og fulgte datteren ind i huset. De gik først ind i det lavloftede soveværelse, hvor to ikke-bærende vægge var blevet banket ned for at give plads til dobbeltseng, skab og en lille barneseng.

Jonas faldt i søvn, mens de snakkede – eller rettere, det var datteren, der snakkede. Fru Hansen sad ved siden af barnesengen, med sin ene hånd kærligt hvilende ved drengens ansigt. Pustet fra hans lille næse føltes varmt mod hendes hud.

Iben førte en finger op til sin mund. ‘Nu sover han. Lad os få en kop kaffe.’

Datteren forsvandt ud i køkkenet, men inden fru Hansen fulgte efter, åbnede hun vinduet ud til gårdspladsen, hvor et havebord og fire stole stod i skyggen af et gammelt kirsebærtræ. På bordet lå en prikket havedug, sat fast med klemmer.

Køkkenet duftede af nybagte boller, og Iben var i gang med at fylde kedlen med vand. Hvide gardiner viftede i vinden og på køkkenbordet, i hvidskuret

fyrretræ, stod en skål med nylavet stikkelsbærgrød.
‘I har afhøvlet gulvet. Er det ludbehandlet?’ Fru Hansen bøjede sig ned for at røre det lyse træ. Datteren nikkede. ‘Ja, et forfærdeligt svineri. Vi måtte begge have briller på, og selv gummihandskerne var ødelagt, da vi var færdige.’

Fru Hansen rettede sig op og fik øje på kopperne, der var sat på bakke. ‘Har du flere af dem?’ Iben så et øjeblik uforstående på sin mor. Men smilte så. ‘Tror du, folk vil købe den slags?’ ‘Dine pletter og skåle sælger da.’ Fru Hansen løftede den ene af kopperne. Formen var traditionel og alligevel ikke. Farven på glasuren turkis med bobler i klar blå. Hanken var god at holde i.

‘Det er da et forsøg værd,’ sagde Iben grundende, mens hun skar boller over. Kedlen var allerede begyndt at knurre.

‘Sættet dér består af ti kopper med kagetallerkener. Egentlig er der også en kande til, i samme farver,’ fortsatte hun i samme toneleje. Derpå tav hun. Tvivlen på egne evner var ikke stor, så meget havde eksperimenteret med ler og farver lært hende. Alligevel dyrkede hun blufærdigheden som kunstner.

‘Godt,’ afgjorde fru Hansen og fjernede kopperne fra bakken. Og fra skabet oven over tog hun tre industrikrus.

‘Jeg har faktisk indkøbt et større parti af den blå farve,’ indrømmede Iben.

Fru Hansen lo og vendte sig mod det åbne vindue. Udenfor på den lille grusvej, langs datterens gård, kørte en lille havetraktor forbi i larmende fart. Bag rattet sad en ældre dame med stråhat og en cigar skruet fast mellem læberne. Hendes blomstrede kjole blafrede i vinden.

‘Kan det virkelig betale sig?’ Fru Hansen pegede ud på havetraktoren.

Iben satte kedlen fra sig. ‘Ingen grønne afgifter. EU betaler,’ forklarede hun med et grin. ‘Og Lars har

pillet ved mekanikken. Han har endda smedet en kaleche, som Elsa kan trække op, når det regner.’

‘Og hun har selvfølgelig klodset bilen op?’

‘Selvfølgelig. Den står oppe hos Nielsen, i hans lade. Sammen med flere andre biler. Også vores den gamle. Vi regner med at sælge den til en polsk familie, der jævnligt kommer hos os.’

‘Men hvordan.’

‘Vi låner Rasmussens traktor med anhænger, når der er noget større, vi skal have transporteret. Ellers cykler vi. Lars har lavet den mest nuttede cykelvogn til Jonas.’

Fru Hansen iagttog støvskyen, der hastigt forsvandt op ad grusvejen. Så tog hun hovedrystende

bakken med krus og bar den ud på den lille gårdsplads. Et par svaler suste forbi, cirkende i svimlende fart, mens deres lyse to-tonede sang torpederede øregangene.

Iben kom ud med kurven med boller. Et prikket viskestykke lå beskyttende over.

Fru Hansen havde sat sig. Hendes hvide kjole lyste mod hendes mørke hud og de kraftige hænder lå roligt på bordet foran hende. Solbrillerne havde hun skubbet op som en bøjle mod det mørke hår.

Datteren stod et øjeblik ude i det skarpe solskin. Af en eller anden grund tøvede hun med at tage skridtet. Men gjorde det så.

‘Kipper har stadig en hvalp tilbage,’ sagde hun og satte kurven på den prikkede dug.

Fru Hansen nikkede. Omkring dem summede bierne. Vasketøjet havde snoet sig om tørresnoeren, og ovre i bunken af afpudsede teglsten sad en markmus og tyggede fornøjet på en bille.

Leif skruede op for lyden. ‘Lad nu den post ligge. Det her er vigtigere,’ sagde han.

Oluf vendte sig. ‘Fik du det til at virke?’

‘Jeg tog stikket inde fra den administrerende,’ svarede Leif og satte sig foran fjernsynet. Oluf satte sig også. På bordet stod to grønne.

‘Hvordan er situationen nu?’ spurgte journalisten fra TV2 Nyhederne og hamrede mikrofonen op i ansigtet på Arildsen. De stod foran Rigshospitalet.

‘Lægerne har ikke afsluttet deres undersøgelser,’ affærdigede Arildsen og forsøgte at presse sig gennem den tætte mur af journalister og kameraer.

‘Er hun i live?’ blev der råbt.

Arildsen svarede ikke. Han havde i tide, før

journalisterne, set Socialdemokratiets næstformand nærme sig glasdørene. Nu gik de op. Og spørgsmålet blev i stedet rettet til ham. Inde i vognen sank Arildsen sig tilbage i sædet. Et øjeblik totalt udmattet. Så drejede han hovedet mod betjenten ved siden af sig. ‘Hvad siger prøverne?’ ‘Intet usædvanligt. Fyrværkeriet var ok.’ ‘Og vandet?’ ‘Heller ikke noget at bemærke.’ Arildsen holdt en pause. ‘Og halspastillerne?’ spurgte han forsigtigt. ‘De var ikke forgiftede. Ikke mere end de plejer at være.’ Arildsen lukkede øjnene i lettelse. ‘Sorteper ligger altså hos lægerne?’ Betjenten nikkede.

Oluf satte de grønne ind i køleskabet igen. Studieværten havde netop bekendtgjort statsministerens død.

‘Vi bringer flere detaljer i en ekstra TV-Avis klokken 15.30. Leif sad og gumlede på stumpen af sin cerut. ‘Underligt,’ sagde han. Oluf gik hen til frankeringsmaskinen. Han arbejdede over i dag, men det var mest på grund af Leif og at huset derhjemme var tomt. Fru Hansen ville først være tilbage fra Lolland til aften. Oluf stødte en bunke frankerede A4-kuverter mod bordet i en ordnet stak, og lagde dem derefter ned i den store, grønne plastkasse på gulvet. Klokken 16, lige på minuttet, ville den blive afhentet af budet fra det tyske Post Agentur. ‘Ja, hvem havde forestillet sig, at hun havde dårligt hjerte. Hun var jo ikke så gammel, så heller ikke syg ud.’ ‘Det er nu alligevel underligt.’ ‘Ja, tanken strejfer én.’

‘Arh, sådan noget sker kun i USA. Ikke her i Danmark.’

‘Det skete i Sverige. Med Palme.’

‘Han blev skudt. Her er der ikke noget, der bare ligner et mordvåben’.

‘Jeg håber du har ret.’

9

Fru Hansen forlod Lolland-Falster ved firetiden om eftermiddagen. Og da trafikken ikke bød på større problemer, regnede hun med at være hjemme tidsnok til at få set TV-Avisen.

Oluf havde allerede tændt fjernsynet, men sad ude i køkkenet, da hun belæsset med nyopgravede kartofler og friske landæg kom ind af hoveddøren.

‘Du har hørt?’

Hun nikkede.

‘De har konstitueret Jelved som midlertidig statsminister.’

‘Men hun er radikal,’ indvendte fru Hansen og hældte et kilo kartofler ned i køkkenvasken. Oluf fandt den store kartoffelgryde frem fra skabet. Sammen begyndte de at gnide skrællen af.

‘Jeg har mere ude i bagagerummet. Gider du?’

‘Fik du givet dem pengene?’

‘Ja, først ville de ikke høre tale om det. Men til sidst gav de sig. Mest på grund af Jonas.’

‘Og hvad bliver det så. En jeep?’

‘Nok snarere en ombygget traktor.’

‘Nå ja, hvorfor ikke. Der er vel heller ikke en ærlig vej tilbage dernede,’ smilte Oluf og strøg de våde fingre af i karkluden, ‘Har du låst?’

‘Nej,’ råbte fru Hansen efter ham, ‘og pas på, når du åbner ind til bagsædet.’

Herefter hørtes kun vandstrålen mod de jordede kartofler. Og den lave mumlen fra fjernsynet inde i stuen.

Så blev hoveddøren åbnet. Og den blev ikke smækket igen. Skridtene over entrégulvet var hurtige. Fru Hansen lukkede for hanen, og tøvede et øjeblik, inden hun så på Oluf.

‘Hun ligner Bibi,’ lød det på en gang forbavset

og overbevist. Oluf holdt den lille hundehvalp op for sig.

Fru Hansen afsøgte nøje hvert et træk i Olufs ansigt. Men så ingen smerte, og heller ikke manglende mod på at starte forfra. Iben havde altså haft ret.

‘Hun trænger sikkert til vand,’ sagde hun og åbnede igen for den kolde hane.

‘Ja, naturligvis, gør hun det.’ Oluf skyndte sig hen til opvaskestativet.

‘Vent,’ sagde fru Hansen og rakte ham den fyldte plastpose fra Soesmarke Købmanden.

‘Næ, en blå vandskål. Og se her, lille pus,’ pludrede Oluf lystigt og satte sig ned på gulvet til den logrende hund, mens han tømte posens indhold af hunderem, halsbånd, vitaminpiller, madskål og tørfoder.

Fru Hansen var gået ud for at låse bilen, og fjernsynet var slukket, da hun kom tilbage.

Arildsen fik med besvær pillet det underligt tørre papir af sukkeret, inden han lod det falde ned i den halvlunkne kaffe.

Rundt om ham var bordene fyldt med irritable men også resignerende folk. Toget til Jylland var igen aflyst. Igen på grund af signalsvigt i Storebælts tunnelen. Og for at bøde lidt på miseren gav DSB gratis kaffe i cafeteriet.

Udenfor i Hovedbanegårdens nyligt ombyggede ankomsthal legede en flok unger på de rullende fortove, mens et par betjente i ny-puritismens navn noterede en svensker for ‘beruset adfærd’.

Svenskerens højlydte protester fik flere café-gæster til længselsfuldt at tænke tilbage på tiden, hvor Tuborg og Hof gyldent og skummende havde været indbegrebet af den danske folkesjæl. Siden var der gået *bouquet* i danskerne. De var også holdt op med at ryge, og en overgang havde tilmed en del danskere, inspireret af ‘zippergate’-skandalen i USA, erklæret

utroskab for 'upassende'. Men det fik potensmiraklet *Viagra* dog hurtigt rettet op på, da pillen blev frigivet til salg i EU.

Arildsen rørte omhyggeligt rundt i koppen og nippede derpå forsigtigt til kaffen. Den smagte af sæbe.

'Det var pænt af dig at komme,' lød en stemme bag ham.

Det var Bøllehatten, der forpustet og med sved på panden fik kantet sig forbi kufferter og rygsække, for med et højlydt suk at kaste sig ned på stolen over for Arildsen.

'Tidspunktet er jo ikke det mest velvalgte,' svarede Arildsen ironisk.

'Jeg ved det, og det gør mig ondt for dig,' sagde Bøllehatten. Han holdt en sigende pause, mens øjnene stift formulerede spørgsmålet.

Arildsen rystede på hovedet. 'Sagen er for så vidt afsluttet. Hjertestop.'

Bøllehatten så ned på sine hænder. 'Hvilken lettelse,' sagde han.

Arildsen skubbede koppen fra sig og gav efter for trangen. Han tændte en smøg. 'Men det er ikke ensbetydende med, at der ikke er arbejde, der ligger og venter.'

Bøllehatten nikkede. 'Nej, naturligvis.' Så bøjede han sig frem og stemmen blev hviskende. 'Det går hurtigere end beregnet.'

Arildsen knipsede asken af cigaretten. 'Hvad går hurtigere?'

Bøllehatten så sig omkring. Der var kun jyder, og de fleste af dem havde – til DSB-personalets forargelse – fulgt Arildsens eksempel.

'Vi skal faktisk tilbage til perioden år 9300 før Kristus,' sagde han og fik med stor nydelse tændt sig en Cecil.

Arildsen fik derimod røgen galt i halsen. 'Det siger jeg dig,' hostede han, 'Jeg er ikke kommet for at høre dig bræge om Istid.'

Bøllehatten rystede afværgende på hovedet.

‘Det her drejer sig ikke om Istid. I hvert fald ikke i vores levetid. Men når jeg nævner år 9300 skyldes det, at landkortet, vi dengang havde, meget vel kan blive det, vi får i løbet af ganske få år.’

‘Hvordan det?’

Bøllehatten inhalerede dybt. Det var ikke til at se, om han var begejstret eller foruroliget over det, han skulle til at forklare. ‘Dengang var der ikke noget Femerbælt, Store- eller Lillebælt, og heller ikke noget Øresund, som det vi kender i dag. Danmark var stort set landfast med Sverige og Polen.’

Arildsen så forbløffet på ham. ‘Det var satans!’

‘Ja, det giver unægtelig nogle nye perspektiver.’

‘Europa Parlamentet vil juble. *United Europe.*’

Derefter blev Arildsen tavs. Meget tavs. Det var det jobmæssige, der havde taget over og som gav ham kvalme. Alene det udenrigspolitiske i forbindelse med grænsedragning var tanker direkte til mavesår.

Bøllehatten skyndte sig at berolige. Sådan opfattede han det i hvert fald selv. ‘Det bliver nu ikke helt det samme. Bornholm vil vokse til det femdobbelte – nøjagtigt som dengang. Bliver måske endda landfast med både Sverige og Polen. Møn får kontakt med Sverige. I første omgang i form af en landtange. Fyn, ved vi ikke så meget om nu, men....

‘Men hvad?’ hviskede Arildsen nervøst.

‘Det nordlige Sjælland og det nordvestlige Jylland vil...’

‘Ja?’

‘Det vil,’ begyndte Bøllehatten, men holdt derefter inde. Tydeligt i vildrede med, hvordan grafer og procenter lettest kunne omsættes i en simpel illustration. Samtidig – måske fordi konsekvenserne af statsministerens dødsfald ikke var helt afklarede – havde han ondt af sikkerhedschefen.

‘Hvad?’ insisterede Arildsen.

Bøllehatten forsøgte at le. ‘Noget kunne tyde på.’

‘Ja?’

‘At Danmark vælter.’

Arildsen blev hvid om næsen. Men nu af arrigskab. ‘Så er det nok. Du skal ikke...’

‘Rolig, jeg kan demonstrere,’ sagde Bøllehatten og løftede sin venstre hånd. Fladt og vandret til at begynde med. ‘Her har du Danmark, og her den sydlige del,’ sagde han og pegede på området ved håndleddet. Så vippede han Syddanmark op – og ned røg...

Arildsen sad som lammet. Klamrende sig til bordet, og uden tvivl allerede med vandet brusende omkring sig. ‘Det er jo en katastrofe. København vil forsvinde i havet,’ sagde han forfærdet.

Det gav et ryk i Bøllehatten. Han var født i Jylland, var opvokset i Esbjerg og havde ganske vist læst i København, men som jyde var han fornærmet. ‘Fanden i København. Det kan klares. Men hvad med alle kystbyerne i Nordjylland. For slet ikke at tale om Læsø, Anholt og hele Nordsjælland.’

Arildsen holdt stadig fast i bordet. ‘Hvor hurtigt?’ hviskede han.

Bøllehatten kradsede med en negl i bordpladen.

‘Vi er ikke sikre. Men inden for de næste ti til tyve år.’

10

Instituttets bil – eller rettere mini-bus (der var plads til otte personer) – holdt som aftalt uden for lufthavnen i Aalborg. Chaufføren, en brednævret mand sidst i fyrrene, satte med det samme i gear. Han var en mand af få ord, og det var ok for Bøllehatten. Det gav ro til at kigge ud af ruden, mens tanker og landskaber passerede forbi.

Det var først, da de kom til Hirtshals, at chaufføren fandt anledning til at sige noget. Måske fordi hans svoger var fisker og havde sin ståltrawler i Hirtshals Fiskerihavn. ‘Kender du noget til de der sovende fisk?’

Bøllehatten, der sad ved siden af chaufføren, havde lullet sig så meget ind i bilens motorlyd, at spørgsmålet kun langsomt trængte ind. ‘Joh, jeg har hørt om det,’ svarede han og strakte sig, ‘Hvorfor spør du?’

‘Min svoger har oplevet det to gange. For en måned siden, og nu i går. Begge gange i det vestlige Skagerrak. De lå og flød på overfladen, med hovederne oppe over vandet. Og de rørte sig ikke. Heller ikke, da han sejlede lige ind i dem.’

‘Var det sild?’

Manden nikkede. ‘Ja, begge gange. Der var tusindvis af dem, og de lå bare og flød.’

Bøllehatten gubbede sig i skægget. Han var rødblondt spekulativ, og stærkt i tvivl om han skulle lade samtalen fortsætte. Hans kendskab til manden ved rattet begrænsede sig kun til funktionen “chauffør”.

‘Fænomenet er også iagttaget hos andre stimefisk. Hornfisk og makrel.’

‘Men ikke i Danmark,’ sagde chaufføren med pludselig vrede.

Det gav et ryk i Bøllehatten. Samtidig var det begyndt at regne. Dråberne ramte frontruden i hårde smæld. ‘Vi har i hvert fald ikke hørt om fænomenet i danske farvande,’ sagde Bøllehatten forsigtigt, mens han ud af øjenkrogen iagttog chaufføren. *Indre Mission?*

Chaufføren satte viskerne i gang. Det blev gjort med en håndbevægelse, der mest af alt lignede et håndkantslag.

Bøllehatten rømmede sig. ‘Der er nu intet mystisk ved de sovende fisk. Fænomenet er registreret helt tilbage i 1930erne af en færing.’

Chaufføren skiftede gear. Igen med en kraft, som viste vrede.

‘Din svoger fisker om natten, gør han ikke?’

spurgte Bøllehatten og fik – uden at det virkede for påfaldende – flyttet sig i sædet. Bort fra chaufføren.
'Det gør han.'

'Jamen, så stemmer det med, hvad vi ved om de sovende fisk. Lige så snart det bliver lyst, vågner fiskene og forsvinder ned mod havbunden. Dér, hvor de normalt holder til.'

Chaufføren nikkede og slog viskerne fra. Denne gang i en rolig bevægelse.

Forude i mørket kunne instituttets bygninger svagt anes.

'Nå men, din svoger fik da en let fangst.'

'Sådan er min svoger ikke!' svarede chaufføren og med et hårdt vrid i rattet tvang han bilen ind på instituttets grusvej. Hastigheden var 60 km i timen.

Politiet fik tippet lidt over klokken syv om morgenen. Opkaldet kom fra en bilist, der åbenbart havde iagttaget dommerens kørsel og fundet det nødvendigt at alarmere politiet.

Personen præsenterede sig ikke, og opkaldet viste sig at være fra en mønttelefon.

Men tippet holdt vand. Eller rettere sprit – i adskillige promiller. Højesteretsdommeren blev standset på Helsingør Motorvejen, lige efter afkørslen til Hørsholm, og manden var ganske rigtigt så sanseløst beruset, at han efter den obligatoriske blodprøve, røg direkte i detentionen.

Ingen var på det tidspunkt klar over, at det drejede sig om I. P. Larsen, Højesteretsdommer.

Bilens registreringsnummer havde lydt på et kvindenavn – datterens viste det sig.

Under det videre forløb – hvor aviserne svælgede i sagen om '*vodka-dommeren*' – kom det frem, at advokat-korpset havde dækket over hans enorme alkoholforbrug. Derfor blev der fra blandt andre en række efterlønnere fremsat krav om at lade en erstatningssag gå om.

Kravet blev først afvist. Men et veritabelt stormløb på Justitsministeriet fik ministeren på banen. Iført sort jakkesæt og sørgebånd (statsministeren var blevet begravet samme dag) bekendtgjorde han over for den fremmødte presse, at 'Staten efter fornyet overvejelse har besluttet at genoptage sagen.'

'Så er der måske håb om, at retfærdigheden sker fyldest,' lød det ironisk fra Oluf, der i sofahøjde havde hørt justitsministerens løfter fra tv-skærmen.

Fru Hansen nippede til sin aftenkaffe, mens hun fodrede Bibi den Anden med krummerne fra en købekage. 'Er det ikke det, du har råbt på. At de skulle lade sagen gå om.'

Oluf lagde benene op på sofabordet, og vippede eftertænksomt med tæerne. Han var i slåbrok. Det

samme var fru Hansen. De skulle snart i seng. ‘Ja, det er egentlig mærkeligt,’ sagde han.

‘Hvad er mærkeligt?’

‘Meget af det jeg har kritiseret, synes på en eller anden måde at blive løst. Måske ikke lige nøjagtig på den måde, jeg havde tænkt mig og da slet ikke med statsministeren. Men væk er hun.’

Fru Hansen lo stille. ‘Jeg har altid vidst, at du er noget ud over det usædvanlige, Oluf. Men helt ærligt. Overvurderer du ikke dine evner.’

Oluf greb fat i hende. ‘Er du moden for en test?’

Fru Hansen lo igen.

‘Jeg er overbevist,’ sagde hun.

Veterinær- og Fødevarerdirektoratet havde indkaldt til et hastemøde. Til stede var embedsmænd og videnskabsfolk fra en række styrelser og relevante organisationer. Arildsen var også inviteret med – for en sikkerheds skyld.

De sad i et stort lokale, oplyst af lysstofrør, og rundt om på væggene hang litografier, som direktoratets Kunstforening havde indkøbt. Alle i grelle farver.

Arildsen havde sat sig ved siden af en yngre kvinde. Mellemløst med håret rullet op i en knude i nakken, løsthængende blå bomuldsjole, der alligevel strammede over skuldrene og hendes svulmende barm. Hun var få timer forinden ankommet til Københavns Hovedbanegård med regionaltoget fra Nykøbing F.

Hendes tilstedeværelse blandt de habitklædte var så påfaldende, at Arildsen ikke tøvede med at præsentere sig.

‘Nå ser en sikkerhedschef sådan ud,’ sagde hun med et charmerende grin, og præsenterede sig derefter som Camilla Svendsen, Nykøbing F.

De omkringsiddende fortrak ikke en mine.

Deres opmærksomhed var rettet mod plastposen, som

stod placeret foran kvinden – i betryggende afstand fra direktoratets traktement. Det sædvanlige – termokander med tynd kaffe, mineralvand og chokoladekiks på hvide tallerkener.

Ordstyreren, afdelingsdirektør i Veterinær- og Fødevarerdirektoratet, bankede let i bordet med sin fyldepen. Hans langstrakte ansigt med et smalt udhæng af en næse var lagt i alvorlige folder.

Han gik da også direkte til biddet. ‘Direktoratet har indkaldt til dette orienterende møde. Primært for at sandsynliggøre fundet af denne roe,’ sagde han. Og var nogle i tvivl kunne de blot følge retningen af fyldepenen.

‘Sandsynliggøre!’ sagde kvinden fra Falster opbragt, ‘for helvede jeg har flere af dem. De vokser som ukrudt i min baghave.’

Flere af embedsmændene var synligt utilpasse. Deres balancenerve var ikke gearret til den slags udbrud, og alene synet af kvindens svulmende barm, der harmdirrende truede med at sprænge kjolen, fik de habitklædte til at trykke sig usikkert ned i sæderne.

Ordstyreren vendte sig mod direktøren for Sukkerfabrikkerne. Denne nikkede kort, og tog ordet. Embedsmændene slappede af. Direktøren talte et sprog, der kunne forstås.

‘Vores produktion baseres i dag udelukkende på den konventionelle roe, og en mindre forsøgsrække på den såkaldte “mutations-roe”. Roen dér kender jeg ikke noget til. Det er er flere år siden, at vi indstillede forsøgene med den.’

‘Jamen, hvordan fanden er den så kommet i min have?’

Direktøren trak på skuldrene. ‘Det må andre afgøre. For min part ligger det klart. Alt plantemateriel blev sendt til destruktion, og helt efter forskrifterne blev forsøgsarealet gasset og ny jord lagt oven på den inficerede. Alt blev fjernet, brændt og gasset – helt efter regulativet.’

‘Sendt hvorhen?’ spurgte kvinden efter en kort

pause. Hun så rundt på de forsamlede habitter. Ingen syntes at have hørt spørgsmålet. Bortset fra Arildsen, han var blot længe om at reagere.

‘Ja, hvor bliver det genteknologiske affald egentlig destrueret?’ spurgte han. Arildsen fik et anerkendende smil fra Falsterkvinden. Embedsmændene sad derimod og skumlede over endnu et utilladeligt spørgsmål. Oven i købet fra en ignorant, der burde vide bedre. Spørgsmålet var imidlertid for prekært til, at direktøren for Sukkerfabrikkerne ville svare. Videnskabsmændene fra Risø og Københavns Universitet var heller ikke synderligt motiverede. Derfor – om end nødtvunget – besluttede

repræsentanten fra Danmarks Naturfredningsforening at opløfte sin røst. Men skulle dog rømme sig et par gange inden.

‘Alt genmodificeret plantemateriale, der ikke længere indgår i forsøg, bliver destrueret på stedet – eller i virksomhedens laboratorier.’

Kvinden så længe på repræsentanten fra Naturfredningsforeningen. Det var tydeligt, at hun ikke havde meget fidus til ham.

‘Gælder det også for forsøgene med dyr?’

spurgte hun. Mest for at provokere.

Hvad også afgjort lykkedes. De tilstedeværende var dybt rystede.

Alligevel havde ordstyreren så megen åndsnærværelse, at han med fyldepenen fik banket til orden.

‘Lad os holde os til det, vi er her for. Roen i Deres have, frue,’ sagde han og stirrede dernæst intenst på direktøren for Sukkerfabrikkerne.

Direktøren forsøgte først at undvige, men ordstyreren var så opsat på at få lagt låg på mødet og roen i plastposen, at han tilmed tog brillerne af for at få øjenkontakt.

Direktøren opgav modstanden. Presset omkring ham var for stort. Og frygten endnu større for, at kvinden skulle begynde at stille ’ubehagelige’ spørgsmål om ’genoverførelse’ – altså vilde planters ’ukontrollable’ optagelse af gen fra forsøgsroerne.

Direktøren viste tænderne i et smil, og drejede sig mod Camilla Svendsen, have- og husejer fra Nykøbing Falster.

‘Uanset hvordan roen har fundet vej til Deres have, fru Svendsen, kan jeg forsikre Dem, at vi – uden beregning – vil påtage os opgaven at få den fjernet. I øvrigt kan jeg berolige Dem med, at roen ikke, som rygtet ellers vil vide, er eksemprovokerende,’ sagde han og tilføjede bittert, ‘Den er total uskadelig. Med et sukkerindhold langt over den konventionelle.’

11

‘Nå ja, manden kan selvfølgelig ikke gøre for det,’ sagde Oluf. Han stod sammen med fru Hansen i hjemmets vaskekælder..

Fru Hansen var i færd med at vende foret på Olufs lærredsjakke. Så stoppede hun den i vaskemaskinen og løftede skålen med sæbepulver ned fra hylden, der hang mellem to blåmalede kældervinduer. Gulvet var terrazzo og væggene hvidmalede. Alt sammen sat i stand af Oluf, men materialerne havde fru Hansen båret ned i kælderen. Og hun havde også været den, der ryddede op, da det hele var overstået.

‘Hvorfor han lige nøjagtigt skulle sætte sig på den. Jeg mener, mens jeg ordnede posten.’

Fru Hansen hældte sæbe i rummet til forvask.

‘Har han ikke sit eget kontor?’

Oluf grinte. ‘Jo, i High-Tech, sort læder, stål og glas. Alt mit gamle ragelse er væk. Allernådigst fik jeg lov til at se herligheden i sidste uge. Men ikke mere. Pims – du husker nok viceværten – misforstod situationen. Op røg mit gamle dørskilt, og ned røg Kolibriens.’

Fru Hansen trykkede på startknappen og med et kig ned i sæbebeholderen forvissede hun sig om, at vandet parerede ordre.

Oluf stod med hånden på den kolde hane.

Vandets massive tryk fik røret til at dirre.

‘Desværre går der rygter om, at han vil fyre Lisbeth.’

‘Din gamle sekretær?’

‘Ja, først røg mine gamle møbler. Nu er det personalet, der står for tur.’

‘Hun er måske for kløgtig for ham.’

Oluf smilte. ‘Kolibrinen blev ansat på at være nem for ledelsen.’

‘Altså samme personalepolitik.’

‘Samme personalepolitik, ja. Der skal nok et generationsskifte til – eller snarere et holdningsskift til – før vi får nogle ordentlige mellemledere.’

Oluf gik hen til det åbne kældervindue, hvor en kløverblomst hvilede sit hvide hoved mod ruden.

‘Kolibrien er ligeglad med afdelingen. Det, der tæller, er at gå til reception med den administrerende og at få billede på, når han citeres i personalebladet.’

Fru Hansen så undersøgende på Oluf. Men sagde ikke noget.

Kolibrien lå i skilsmisseforhandlinger med konen, der oven i købet havde smidt ham ud af huset og beholdt bilen.

Surt og især forbandet, at hun ikke engang havde ladet ham pakke en kuffert med ordentligt tøj. Frakken her var uden termofor og slet ikke beregnet på efterår. Og som om det ikke var galt nok, havde værelset i Hvidovre, fundet i al hast og urimeligt dyrt, to sygepleje-elever som naboer. Begge med kærester og begge med senge, der knirkede.

Kolibrien havde ikke lukket et øje hele natten.

Støjen fra værelserne ved siden af havde helt frem til klokken tre tvunget ham til at høre radio.

Normalt interesserede politik ham ikke. Men det lykkedes ham alligevel midt i larmen af knirkende senge og taktfast stønnen at få hørt resultatet af den afsluttende stemmeoptælling. Socialdemokratiet var gået frem med hele ni mandater, og til stor frustration for den hidtidige regeringspartner de radikale, der havde tabt tre, erklærede den socialdemokratiske statsminister-kandidat, at vælgernes dom ville blive fulgt. Socialdemokratiet ville alene påtage sig regeringsansvaret.

Et budskab, SF med tilfredshed accepterede.

Partiet havde omsider fået hevet deres gamle vælgere tilbage fra den autonome Enhedsliste, som af sin

bestyrelse under valgkampen havde fået så modstridende befalinger, at vælgerne til sidst gav op. Og det gjorde i øvrigt også listens folketings-kandidater. Derfor kunne radioværten lidt over midnat meddele, at Enhedslisten var ude, og at CD, trods ultimative valgløfter, heller ikke havde klaret spærregrænsen. Bitterheden hos bilejerne var simpelt hen for stor, og husejerne havde overvejende valgt at stemme på andre partier.

Natmusikken, der fulgte valgudsendelserne, var præget af en pladevender med hang til tyske *Lieder*, ganske vist i oppudset moderniserede udgaver. Men alligevel så langt fra, hvad Kolibrien kunne holde ud at lytte til.

Og bedre blev det selvfølgelig ikke af, at toget igen til morgen var forsinket.

Kolibrien skuttede sig, og trak kraven længere op i nakken. Måske skulle han købe en kasket eller noget, der lunede. Det karseklippede skjulte godt nok den begyndende måne, men megen varme var der nu ikke i frisuren.

Flere folk havde samlet sig på perronen. De grønne afgifter, bompenge, forhøjede benzinpriser og flere ensretninger, ja egentlige lukninger af gader for bilende trafik, havde tvunget københavnerne og folk fra omegnskommunerne til at tage tog og bus. At det offentlige trafiknet så ikke var gearet til de mange brugere, kom ikke bag på nogen – heller ikke på politikerne, der havde vedtaget lovsættet. Men ligesom med de fortsat lange ventelister på sygehusene, svigtende hjemmeplejeservice over for de ældre, AMU-centre der udkonkurrerede private virksomheder osv. – forlod politikerne sig på, at de overfyldte tog og busser også kunne blive en vane for brugerne. I forvejen havde de jo vænnet sig til forsinkelserne.

Kolibrien stod i forreste række. Rundt om ham bølgede lugten af barbersprit og tung parfume, indtil den blandede sig med duften af vanilla. Vanillaen kom fra to unge piger, der med knaldrød læbestift stod

og balancerede på forgyldte stilethæle. Håret på pigerne var vildt touperet og – som moden foreskrev – strittende i et mix af hidsige farver.

Oppe på tavlen skiftede bogstaverne. Det foregik elektronisk, og i en indøvet refleks blev alles øjne rettet mod sporet hvor de lysende toglygter svagt kunne ses i morgentågen.

Og dér med hvinende bremses lagde det an til landing. Den oppiskede luft foran toget fik de touperede piger til at holde på håret. Det gjaldt også for et par mænd med sideskilning helt nede ved øret. Over højttaleren messede speakeren: 'B-tog 7.45 kører til Hvidovre Station om fem minutter.' Automatisk så alle op på perronens ur. Det viste 8.10.

Toget bevægede sig nu med en hvislen op langs perronen. Lokoføreren kunne næsten ikke ses bag de tonede ruder, kun som en skygge, uden noget ansigt. Derfor var han alene om rædslen. Manden bag ruden. De andre på perronen var kun opsatte på at få presset sig fremefter. I bedste japanerstil. Det gjaldt om at komme først ind og ikke havne i bageste geled, hvor man risikerede ikke at komme med toget. Kolibrien nåede ikke rigtigt at forstå det, der skete. Kun forbløffede det ham, at faldet ned mod skinnerne foregik i *slow-motion*. Han fik heller ikke set, hvem der havde skubbet. Det gjorde i øvrigt heller ikke andre på perronen. Det er svært at få overblik, når flertallet er lige høje.

Oluf sad stille på bænken ude i haven. End ikke den lette regn syntes at gøre indtryk på ham.

Fru Hansen stod inde i stuen og iagttog ham.

‘Jeg har fået tilbudt Kolibriens job,’ sagde han, da hun kom med en kop kaffe.

‘Jeg sagde nej,’ tilføjede han.

Herefter var der ingen af dem, der sagde noget.

Fru Hansen stod med armene ned langs siden med hænderne halvt lukkede. Hendes hår krusede og nakken var bøjet.

Oluf sad foran hende med koppen uden at drikke. Regndråberne ramte. Til sidst vendte han bunden i vejret. Kaffen havde mistet farven.

12

Hun opdagede knuden, da hun afprøvede Kvickly's tilbud på Body Shampoo Olive. Normalt var hun svoren tilhænger af et almindeligt fast stykke sæbe, som hun først ved at gnide hårdt mellem hænderne kunne få til at skumme og siden køre rundt på kroppen.

Men uden den hårde klump sæbe, kun med sæbecremen mellem kroppen og håndfladen, fik hun pludselig føling med huden og musklerne, maven og altså også knuden i det højre bryst.

Arildsen havde fundet sine gamle gummistøvler frem. De havde sprækker på hælene og lugtede surt.

Bøllehatten gik ved siden af ham. Med hænderne dybt begravet i lommerne på sin gule regnfrakke. På hovedet havde han ganske rigtigt en bøllehat. Gul og i forstærket udgave.

Støvregnen lå i en dis omkring dem. Kun lyden fra gravemaskinerne afslørede den massive aktivitet ud for Københavns havn.

‘Tjener det noget formål med det krisemøde?’ Bøllehatten snød eftertænksomt sin næse. ‘Jeg er noget mere fortrøstningsfuld med HAM ved forhandlingsbordet. Uden tilskud fra EU klarer vi det ikke.’

‘Men er der i det hele taget noget at forklare. De er jo i gang,’ sagde Arildsen og fægtede ud mod gravkøerne.

‘Et lokalt anliggende. Ligesom det også er det i Hundested, i Frederikshavn og i andre kystbyer. Situationens alvor er ikke rigtigt gået op for folk.’

‘Og hvem bærer mon ansvaret for det?’

Bøllehatten stod et øjeblik tavs. 'Det er ikke fair,' sagde han så, 'HUN gjorde det umuligt'. Svaret kom bag på Arildsen. Det var HUN, der gjorde udslaget.

'Mind mig ikke om det,' næsten hviskede ham, samtidig med at han satte farten op. Mudderet gjorde det besværligt. Og så var der alle sandsækkene, der lå spredt rundt om i terrænet. Fire-fem af dem spærrede for Arildsen.

Bøllehatten halede ind. 'Hvad mener du?'

'Vi har været nødsaget til at genåbne sagen,' svarede Arildsen, stadig uden at se på Bøllehatten. I stedet skrævede han over sandsækkene, og landede i et hul med pløret vand.

Bøllehatten undgik hullet. 'Hvad har I? Det var da hjertestop?'

Arildsen følte i et chok kulden ramme ham i haserne. 'Det har vist sig, at hun havde en livlig korrespondance over Internettet,' sagde han og humpede hen til en stabel brædder.

Bøllehatten så uforstående på ham. 'Med hvem?'

Støttet til brædderne fik Arildsen tømt gummistøvlen. 'Vi har ikke identificeret personen. Men efter indholdet af brevene at dømme, er det fra denne person, at hun fik sit valgslogan. Ja, personen foreslår endda datoen for udskrivelse af valget.'

'Det var satans. Så konen blev altså styret.

Manipuleret med.'

'Åbenbart, og af en her i landet. Korrespondancen er på dansk, og henvisningerne til aktuelle forhold bekræfter, at personen er bekendt med konsekvenserne af bl.a. de Grønne Afgifter. Det er en herboende,' svarede Arildsen og betragtede med afsky det mudrede aftryk på sin hvide sok.

'Mistænker I,' sagde Bøllehatten og ledte et øjeblik efter ordene, 'denne person for at være skyld i hendes død?'

Arildsen trak gummistøvlen på. 'Obduktionsrapporten

er klar i sin konklusion. Hjertestop.’

Bøllehatten nikkede, for så at udbryde: ‘En statsminister styret via Internettet. Det må være en slem bet for hendes officielle rådgivere?’

‘Ja, og for os. Vi har alle fejlvurderet situatio-nen – og hende?’ mumlede Arildsen og bøjede hovedet mod blæsten, der pludselig havde rejst sig.

Luften var med ét blevet kølig, og Øresund mere grå og dyster.

‘Disse breve, som hun har fået. Er der slet ikke noget hint om, fra hvilke terminaler de er sendt?’

Arildsen kneb øjnene i mod blæsten. ‘Fra forskellige biblioteker på Sjælland.’

‘Ingen brugernavne?’

Arildsen rystede på hovedet. ‘Efter nedbruddet ved årtusindeskiftet har de ikke ført registre. Et pengespørgsmål, de har ikke personale nok.’

‘Er der slet ikke noget spor, I kan gå efter. Et navn?’

Arildsen så hurtigt over på Bøllehatten. ‘Hvad mener du?’

‘Ja, hvad ved jeg. Noget må der vel være. Ikke at jeg skal blande mig, men vi har jo hver vores sprog, og eftersom du konsekvent taler om en person - og ikke om flere...’

Pause. Dyb pause.

‘All right.’

‘All right hvad?’

Arildsen vendte sig mod Bøllehatten. ‘Brevene er underskrevet med samme navn. Uden at det gør en identifikation nemmere. Men det har alligevel fået os til at overveje..’

‘Hvad?’

‘At lade hende obducere på ny!’

Bøllehatten spærrede øjnene op. ‘Det var satans!’

Arildsen svarede ikke. Han var begyndt at fryse.

Bøllehatten var derimod fyr og flamme. ‘Du er blevet ringet op, ikke. Af Jyllands-Posten, eller en af de andre. Det er dem, der har historien. Ellers ville du ikke have fortalt..!’

Arildsen skuttede sig. ‘De har ikke det hele,’ sagde han. Hans embede kaldte trods alt på nogen respekt. Især når regnen som nu piskede ned.

‘Og hvornår kommer den på? Historien?’

‘Vist nok søndag, men nok snarere i morgen.

Politikens chefredaktør skal først briefe bestyrelsen.’

Bøllehatten fnyste. ‘Og navnet?’

‘På journalisten? Aner det ikke. De er nok flere om det. Men en ting er sikker, det vil give et hulens postyr’, svarede Arildsen og trak frakken halvt op om hovedet. Han var våd og han var træt. ‘Selv fortrolige oplysninger lod hun slippe igennem. Som

sikkerhedstjeneste har vi et problem. Vi anede intet om det.’

Bøllehatten greb fat i Arildsen. Så eftertrykkeligt at de begge var ved at vælte omkuld i mudderet.

‘Navnet på underskriveren. Der må være en årsag til, at du røber hele historien over for mig.’

Arildsen fik med nød og næppe fundet balancen. ‘Ikke den hele,’ sagde han og så pludselig yderst velfornøjet ud.

‘Hvad kalder personen sig?’

Arildsen rystede på hovedet. ‘Beklager, jeg har allerede sagt for meget.’

‘Hvor har du været?’ spurgte Oluf og så op fra TV-Avisen. På gulvet med ryggen op af radiatoren lå Bibi den Anden og sov. Hun var udmattet efter den lange tur rundt om søen i anlægget.

Fru Hansen satte sig tungt ned i lænestolen, som Oluf året før havde betrukket med ternet uld. Der sad stadig knappenåle i ryggen dér, hvor han ikke havde haft plads til hæfte-pistolen. Fru Hansen havde overtøjet på, og ved siden af stolen havde hun sat indkøbstasken. ‘Jeg har været ude at handle.’

‘Det kan da ikke tage så lang tid.’

‘Jeg var også hos lægen. For at få fornyet recepten på blodtrykspiller.’

‘Lang ventetid?’

Fru Hansen nikkede.

Derefter blev Oluf fanget af noget på tvskærmen.

‘Husker du?’ sagde han og blinkede kærligt til hende, ‘Vores første tur uden tøsen?’

Fru Hansen smilte. Et af disse sjældne, som gjorde hende så ubeskrivelig smuk. Oluf greb bevæget ud efter hendes hånd.

‘Tror du, at det stadig eksisterer? Huset i Gudhjem. Det er jo så længe siden,’ sagde hun og kærtegnede hans varme hånd.

Oluf måtte synke en ekstra gang. ‘Vi kan jo

tage over og se efter,' sagde han og lod blikket glide tilbage til skærmen, mens hans hånd hjemmevant fandt stedet mellem hendes lår. Hun lo.

'Hør nu efter,' sagde hun. Men gjorde alligevel plads.

Speakeren havde netop overstået sin københavnske udlægning af Bornholms økonomiske situation, rekordstore arbejdsløshed og mangeårige puljetilskud fra den danske statskasse plus de milliarder af Euro, der var sendt til øen fra Bruxelles.

Den udsendte reporter fra Danmarks Radio så bleg ud. Selv ikke den brune sminke kunne skjule vippeturen med natbåden. Men han magtede alligevel at løfte mikrofonen mod den lokale repræsentant fra Skov- og

Naturstyrelsen.

‘Ja, forklar det, hvem der kan,’ grinte repræsentanten og slog ud med hånden. Til stor frustration for kameramanden, der måtte zoome ud for at følge med. ‘Men fakta er, at Bornholm vokser,’ fortsatte repræsentanten stolt og fik omsider kameramanden til at rette linsen mod arealet ud for Rønne havn. Et godt otte kilometer bredt bælte af sand og klipper var det første, man så, og derude i horisonten en blå stribe vand, og længere ude endnu: visheden om den svenske kystlinie, der efter sigende også var rykket nærmere.

Bornholmeren, der nu havde droppet det rigsdanske, hev fat i journalisten og trak ham med sig ud i det bløde sand.

‘Der vil selvfølgelig ryge nogle arbejdspladser, når vi nedlægger færgerne. Men svenskerne er ellevilde. Nu slipper de for broafgiften på Øresund og Storebælt,’ sagde han på syngende bornholmsk og stampede muntert af sted i sandet. Kameramanden fulgte efter.

Journalisten så sig forvirret omkring. Men huskede så, at det var en direkte udsendelse og skyndte sig efter bornholmeren, der nu var standset op.

‘Nogenlunde på dette sted vil vejen blive anlagt. Fire-sporet fra start. Ystad – Rønne, og senere, afhængig af bundforholdene, videre til Ustka i Polen.’ Journalisten så ned på sine sko, der var halvt begravet i sand. ‘Vil det ikke spolere øen?’ Bornholmeren rystede på hovedet. ‘Har turismen spoleret øen?’ gav han som modspørgsmål. Journalisten slog øresneglen fra. Den skrattende stemme fra TV-Byen gik ham på.

‘Hvad bliver enden på det her,’ spurgte han, mens stilheden bredte sig i hans hårdt plagede øre, ‘Løsrivelse?’

Bornholmeren tog en håndfuld sand og smed det op i luften. Kameramanden fik det hele i hovedet.

‘Længe nok har vi været pisset på,’ sagde bornholmeren med et smil så stort, at håret løftede sig i blæsten. ‘I glemte os, dengang russerne bombede os. I skygger for os, når vejrudsigten er på. Og I sætter undertekster på, hvis vi ikke taler rigsdansk. Så når både Færøerne og Grønland kan, hvorfor så ikke Bornholm. Vi melder os ud af rigsfællesskabet, vær vis på det.’

Journalisten kunne formeligt mærke øresneglen hoppe, og slog den til. ‘Bornholm er en del af Danmark,’ fik han lige fremstammet, inden stemmen fra TV-byen vredt fyldte hans hoved.

‘Danmark!’ hvinede bornholmeren og slog sig højtgrinende på lårene, ‘Danmark eksisterer ikke. Alt er jo delt op i Euro-Regioner.’

Herefter blev der sort skærm. Kameramanden var snublet over et klippestykke og i faldet rev han kablet over.

Men da var Oluf og fru Hansen for længst gået op i soveværelset.

Næste morgen var Politiken på gaden i et ekstra stort oplag. Bøllehatten havde været inde på Rådhuspladsen allerede ved midnat for at få et eksemplar.

Regnen var stilnet af og Bøllehatten satte sig på en bænk nær den oplyste kiosk.

På et tidspunkt mærkede han tyngden af en anden krop mod bænkenes ståkonstruktion.

‘De opgiver ikke navnet på underskriveren.’ Arildsen tændte sig en cigaret. ‘Det var også aftalen.’

‘I har krypteret bevismaterialet. Brevene.’

Arildsen rullede cigaretten mellem fingrene.

‘Hvor lang tid tog det dig?’

‘Et par timer. Først søgte jeg på hendes pigenavn.’

13

Oluf havde taget fri for at besøge datteren. Fru Hansen var på opgave i Nordsjælland, og havde taget S-toget.

‘Nej, lad os vente på Lars. Drejebænken er for tung for os at bære,’ sagde Iben og hev i Oluf.

‘Men jeg fik da selv losset den ind i bilen.’

‘Ja, med hjælp af mor og en ekspedient. Kom nu.’

Oluf fulgte efter datteren ind i værkstedet, hvor en rusten ovn glødede i halvmørket. På et aflangt bord under de sydvendte staldvinduer stod nyglaserede krukker og kopper til tørre. Iben lukkede døren ud til gården, hvor oktoberblæsten rev og flåede i kirsebærtræets gule blade.

På en hvidmalet reol, mellem bøtter og redskaber, spillede en transistorradio. Lyden var svag, og alligevel hørte de begge den nyvalgte statsministers sammenbidte forsøg på at bagatellisere forgængerens korrespondance på Internettet.

Iben rystede opgivende på hovedet. ‘Det må være stjernernes placering,’ sagde hun.

Oluf satte sig på en taburet i nærheden af ovnen.

Der var koldt i værkstedet.

‘Så vidt vil jeg nu ikke gå. Skylden ligger hos hende, og hos partiet. De burde aldrig have udpeget hende til en så ansvarsfuld post.’

Iben samlede uldtrøjen omkring sig. Termobukserne havde hun stoppet ned i forede støvler. Hun satte sig over for sin far.

‘Der må være en årsag til, at vi nægter at se det i øjnene.’

‘Hvorfor skulle vi, når vi alligevel kan læse om det i aviserne,’ lød det uskyldigt fra Oluf.

Iben hørte ham ikke. Hun var langt væk i tankerækken. ‘Havet stiger omkring os. Det æder af vore klitter og har slugt, jeg ved ikke, hvor mange

sommerhuse. Og alligevel.’ Iben bøjede sig frem. ‘Far, hvorfor er jeg den eneste, der er bange?’ Oluf sad et øjeblik tavs, mens han iagttog datteren. Havde hun mon alligevel arvet noget fra ham.

‘Du er ikke alene om det,’ sagde han tøvende. ‘Hver morgen, inden jeg tager på arbejde, cykler jeg ned til stranden. Endnu er der ikke problemer dér. Men bygningen af dæmningen ved København og voldene langs Strandvejen – siger jo noget om.’ ‘Tror du pressen har fået forbud mod at skrive..?’

Oluf trak på skuldrene. ‘Der er jo ikke noget hemmeligt ved byggeriet af dæmningen.’ De sad et øjeblik tavse. Blæsten udenfor var taget til i styrke, og havde fået følgeskab af isnende regn. Haglene piskede mod de små staldvinduer.

‘Er de cyklende?’ Oluf havde rejste sig. Iben rystede på hovedet. ‘Hansen kører dem. Vi samler sammen til en indkøbstur hver torsdag.’ Oluf stillede sig op ved et af de små vinduer. Haglene gled i en isnende suppe ned ad glasset. ‘Det er som om, folk er bedøvende ligeglade med, hvad der sker,’ fortsatte Iben, ‘Far, er vi blevet følelseskolde. Er det det, der er galt? Eller har vi bare mistet evnen til at bruge vores fantasi.’

Oluf så sit åndedræt på ruden. ‘Overlevelse,’ sagde han og tilføjede efter en kort pause, ‘Alle steder fra vælter informationerne ind over os. Så for ikke at drukne må vi prioritere.’

‘Med andre ord, kynisk kalkulering. Som f.eks. – skal jeg købe ‘de hjemløses avis’ af manden i den slidte frakke fra Kirkens Kors Hær. Eller skal jeg bare ignorere ham. Jeg har jo alligevel ikke tid til at læse avisen, og min pung ligger på bunden af indkøbstasken.’

Oluf lo. ‘En rammende beskrivelse. Mødte du ham i toget?’

‘Ja, i sidste uge – på Østerport.’

‘Fint tema i øvrigt. Socialministeren fik ikke et ben til jorden. Pinligt, ikke sandt,’ Oluf vendte sig mod datteren, ‘at de fortsat afviser folk, der søger om værelser på forsorgshjemmene.’

Iben så væk. ‘Min pung lå faktisk på bunden af tasken,’ sagde hun, ‘men det betyder bare..’

‘At du er blevet immun.’

‘Immun?’ gentog Iben forbløffet.

Oluf smilte. ‘Det er da en pæn omskrivning.’

Iben rystede opgivende på hovedet. ‘Lad os begynde forfra.’

‘Åh nej, ikke stjernerne igen.’

‘Vejret!’ lød det bestemt.

‘Hvad med det?’

‘Det er jo heller ikke det samme, vel?’

I Danmark tropiske somre og vintre på over 10 plusgrader. I Skåne jordskælv, oversvømmelser i Polen, cykloner i Spanien og flodbølge i Irland.’

‘Altså det rene klima-kaos. Så når det kommer til stykket, hvad betyder så lidt vandstigning i Øresund?’

Iben lagde et stykke brænde i ovnen. Det orange lys fik hendes hår til at gløde.

‘Isen ved Sydpolen er svundet ind til det halve.’

Oluf begyndte at le.

‘Iben, har du kigget på et kort? Vi ligger mod Nord.’

Iben vendte sig. ‘Nå ja, noget må det vel betyde,’ sagde hun arrigt.

Oluf nikkede. ‘Heureka, hvor du ligner din mor,’ sagde han lettet.

14

Arildsen stod skoleret for landets ny statsminister. Tonen var skarp og ubehagelig. Så helt anderledes, at Arildsen var tæt på at ønske sig tilbage til den tid, hvor en lille trivelig kone havde trippet rundt på det blåternede tæppe og stor-rygende havde hamret vinduerne op mod slotspladsen, alt imens hun zappede løs på *remoten*.

Om ikke andet havde hun da i det mindste talt pænt til ham, og ikke et øjeblik truet med fyringer. ‘Oprigtigt talt vi havde ingen anelse,’ forsøgte han og rettede sig op i fuld højde.

Manden foran ham rynkede panden. ‘I vidste, at hun havde netadgang.’

‘Kun den officielle. Den i privaten har vi af gode grunde ikke belæg for at overvåge.’

‘Men I gør det alligevel,’ lød det tørt fra manden i statsministerstolen. Han havde måske ikke forgængerens originalitet og evne til at tiltrække sig opmærksomhed. Til gengæld var han taktiker til fingerspidserne, en dreven forhandler og havde allerede med sit knappe, ofte kyniske ordvalg lagt distance til sensationspressen. Desuden var der ikke noget bemærkelsesværdigt ved ham, hans ansigt var jævnt kedeligt og så godt som umuligt at fastholde for avisernes karikaturtegnere. Og hans familieliv, med bopæl i Albertslund, var lige så jævnt. Gift med en skolelærer. To døtre, begge færdiguddannede, den ene som skolelærer, den anden også som skolelærer. Ingen børnebørn, men begge døtre var ringforlovede.

Arildsen undlod at svare.

Manden i statsministerstolen lukkede mappen med forgængerens internet-korrespondance.

‘Har I fundet ud af hvem, hun var i kontakt med?’

Arildsen skiftede vægten over på sin anden fod.

‘Vi arbejder på det.’

‘Og hvad er odds?’

Arildsen strøg pandehåret tilbage. Han så gammel ud, furerne lå dybt. ‘Sandsynligheden er ikke stor,’ medgav han. ‘At vi i det hele taget har fået kendskab til korrespondancen, skyldes udelukkende, at HUN ikke overholdt sin del af aftalen og altså ikke fik slettet brevene efterfølgende.’

‘Hvad er meldingen fra Interpol?’

‘Ikke noget, der kan hjælpe os. Brugen af annoncer som dække for personlige beskeder – er set før. Men underskriverens navn har ingen paralleller i udlandet.’

‘Og din egen teori?’

Arildsen stod et øjeblik tavs. Hans højre fod var begyndt at sove. ‘Jeg ser ingen umiddelbar forbindelse mellem dødsfaldet og korrespondancen. Den nye obduktionsrapport bekræfter den gamle. Hun døde af hjertestop.’

‘Indre Mission?’

‘Indre Mission afskrev vi tidligt i efterforskningen. Trusselbrevene dengang var målrettet genforsøgene med fiskeyngel. Korrespondancen på nettet drejer sig om helt andre emner og er – efter materialet at dømme – tilknyttet den funktion, underskriveren benytter som navn.’

Manden med det intetsigende ansigt samlede hænderne foran sig, mens hans blik tomt ramte loftet over Arildsens hoved.

‘Opryderen,’ mumlede han og var stille i flere sekunder. Så fandt hans øjne Arildsen, ‘Hvad er der af sikkerhedsforanstaltninger omkring byggeriet af dæmningen?’

Arildsen var først paf, men forstod så. ‘Vi skærper den,’ sagde han .

‘Få også checket de færdige anlæg ved broen. Brug al teknisk måleudstyr. Er der bare den mindste mistanke, så riv hele lortet ned.’

Arildsen vrikkede lidt med foden. Den sov

stadig. ‘Jeg sætter et hold på sagen.’

‘I dag!’

Arildsen nikkede.

‘Jeg tager ingen chancer,’ sagde manden i statsministerstolen, og var hans ansigt jævnt almindeligt, så havde stemmen afgjort talerstolens format. ‘Uanset om ‘oprydderen’ er en fantast eller ej, skal borgerne i Københavns Amt og i Nordsjælland vide sig sikre på, at havet holder sig på den rigtige side af dæmningen.’

‘Og Jylland?’

‘Nå ja, også dem.’

‘Slap af,’ vrissede Bøllehatten og puffede sig længere op i sengen. Han var i underskud af søvn, og havde netop bevæget sig fra første søvnstadium til andet, da telefonen skingert ringede ham ind i øret.

‘Og hvis der så var den mindste risiko for sabotage,’ fortsatte han. ‘Så skal vi i hvert fald vente en halv snes år, før vandet bare når vores knæhaser.’

‘Er du hjemme?’

Bøllehatten udstødte en fortvivlet næselyd. ‘Jeg har ikke sovet i to døgn. Nej, jeg er ikke hjemme. Overhovedet ikke.’

‘Godt, jeg er der om ti minutter. Jeg har en flaske med.’

‘Luk dig selv ind,’ mumlede Bøllehatten og lagde sig om på siden. Et kvarter senere sad han rødøjet og i krøllet T-shirt ude i køkkenet med et fyldt whiskyglas foran sig. ‘Du er værre end min kone,’ sagde han surt, ‘Hun respekterede mig heller ikke.’

‘Er I skilt?’

Bøllehatten førte glasset op til munden, og skar ansigt ved den første slurk. ‘For satan,’ sagde han og holdt glasset ud fra sig.

Arildsen nippede fredsommeligt til sit eget glas.

‘Min gik, da jeg blev forfremmet. Faktisk var hun allerede gået. Vi sås kun om morgenen, når hun

var hjemme og skifte tøj.’
Bøllehatten så intenst på den gulbrune væske.
‘Hvor fanden har du købt...?’

‘En af mine kolleger bordede en russer.’
‘Er du sindssyg. DU KAN BLIVE BLIND,’
råbte Bøllehatten og sprang op, så stolen væltede bag
ham. ‘For fanden læser du ikke aviser,’ sagde han og
kylede glas og flaske ned i køkkenvasken.
Arildsen så til med et stort grin.
Langsomt vendte Bøllehatten sig. ‘En joke?’
Arildsen hev en ny flaske frem.
‘Han er bosiddende i Sverige,’ sagde han og
skruede kapslen af.

15

Fru Hansen havde ventet et par måneder, inden hun fik brev om mødetid. Og efter en ventetid på yderligere tre timer blev hun ved nummer kaldt ind på hans kontor.

Manden, hvis kontor, hun fandt ved "at følge den grønne stribe", var selveste Jean Olsen. En landskendt specialist i cancertilfælde, særligt inden for kategorien bryst-cancer.

Hans ry og i særdeleshed hans privatklinik på et af de københavnske amtshospitaler havde gjort ham til en landets rigeste mænd. Ganske vist ikke på papiret.

Det havde hans revisor sørget for. Men millionvillaen i Rungsted, Ferrarien, sejlbåden og huset på Portugals nyrige guldkyst talte sit eget sprog, selv om Told & Skat havde opgivet at få det oversat til skattekroner.

Fru Hansen satte sig i stolen over for overlægen, der ikke på noget tidspunkt havde set op på hende. Det, han sad og skrev, var vigtigere. Kun da han skiftede side, fik han i det korte interval beordret: 'Smid tøjet.'

Fru Hansen begyndte at knappe skjorten op.

Henne i et hjørne, til højre for en håndvask, stod en luftfornyer og blæste koldt. Skabene i rummet var alle af glas, med lås, og på rulleborde af stål lå instrumenter indpakket i sterilt plast. I loftet hang en operationslampe, vipet et par grader, så lyset ramte fru Hansen midt i ansigtet.

'Også bh'en.'

Fru Hansen lagde den demonstrativt på bordet.

Med begge skåle pegende mod Jean Olsen, der stadig sad og skrev. Fru Hansen tog sin skjorte på. Hun var blevet kold.

Ikke et ord havde hun sagt, siden hun var kommet ind. Og han havde heller ikke spurgt, kun givet ordrer.

Nu rejste han sig fra stolen. En høj mand med vigende hårgrense og nærsynede øjne bag guldrandede briller. Hans næse var lang, og hænderne kolde, da han brutalt slog til hendes bluse for at se nærmere på hendes bryst.

Fru Hansen sad et øjeblik lammet. Slaget var så uventet, og så meget i strid med begreberne eller i hvert fald, hvad hun forbandt med en lægekonsultation. Derfor valgte hun at ignorere slaget. Alligevel var hun på vagt og hænderne lå knyttede i hendes skød, da overlægen indstillede lampen over bordet og nu rakte ud efter hendes bryst.

Først trykkede han hårdt på knuden, og derefter på vævet omkring og videre op under hendes armhule. Fingrene var isnende mod hendes hud, og det gjorde ondt.

Men det var en smerte, der ikke gjorde nogen forskel. Både han og hun vidste, hvordan diagnosen lød. Alligevel ville hun gerne høre den sagt af en specialist.

Men ikke på den måde.

Reelt fik hun et chok, troede først ikke sine egne ører, da han vredt afsagde dødsdommen. Det var vreden, der gjorde forskellen. Som borger i et efterhånden mere og mere vredt samfund havde hun vænnet sig til aggressioner. Hun havde lært sig at læse dem. Derfor chokket. Overlægens vrede skyldtes ikke afmagt over igen at se sig besejret af et eksplosivt concertilfælde. Næ, læste hun manden ret og sammenlignede hun med, hvad bøgerne på biblioteket havde oplyst, var han arrig over at have spildt tiden på en håbløs sag.

Jo, han var vred, Jean Olsen. Mildt sagt rasende på kollegaen, der havde henvist hende. Konen passede jo slet ikke ind i disputatsen. Hun havde hverken røget, været på hormoner eller fået børn i en sen alder. Igen klemte han om brystet, og igen – som et forsvar – slog han til skjorten, der var gledet halvt ned og dækkede hans hånd.

‘De vil altså ikke operere?’ var hendes første ord.

‘Vi har ikke ressourcerne,’ svarede han afvisende.

‘Min alder?’

Jean Olsen overhørte bemærkningen. Hans verden var lægens, ikke politikerens og i princippet heller ikke hospitalsadministrationen, selv om ansvaret for afdelingens budget sorterede under ham. I stedet holdt han sig til den synlige diagnose. ‘Metastaserne har bredt sig, og enhver overvejelse om brystbevarende operation er...’

‘Absurd?’

‘Er ikke tilrådeligt.’

Han havde stadig fingrene mod hendes bryst.

Umiddelbart kunne han ikke sige sig fri for en vis fascination af knuden, der havde gjort det aldrende bryst ungt og spændstigt. Blot et par dage før havde han på Internettet læst om resultaterne af to japanske lægers forsøg med kræftceller fra en afdød 45-årig kvinde. Ved et frugtbart samspil af viden og tilfældigheder var det lykkedes dem at finde frem til det gen, der var årsag til den abnorme celle-delning. Men da ingen i den hvidklædte branche, herunder medicinalindustrien, har ægte interesse i endegyldigt at få bugt med kræften, havde japanerne fiffigt drejet forskningen over i det urgamle ærinde: *Jagten på evig ungdom*. Og tilsyneladende med held.

Den ene af lægerne havde testet præparatet på sig selv. Ifølge teksten havde han rundet de 67. Men billedet på Internettet viste en mand med babyhud og pletvis øget hårvækst på hans skaldede isse. Ved hans side stod hans unge kone, højgravid.

Jean Olsen havde stadig hånden på brystet.

Faktisk overvejede han en celleprøve. Et dansk bidrag til den japanske forskning, ja hvorfor ikke. Han var da heller ikke bleg for selv at lægge krop til.

Så optaget var han af at lægge glørværdige fremtidsplaner, at han helt glemte patienten, hvis bryst

han havde i hånden. Alligevel var der noget ved hendes kropsholdning, der fik ham til at se op og møde hendes blik.

Det skulle han ikke have gjort.

Måske var det lyset, måske vinklen han stod i, eller måske ren indbildning. Et var sikkert. Jean Olsen blev skræmt fra vid og sans. Alle symptomerne var der. Tørt svælg, grålig hud og koldsved over hele kroppen.

Hvordan det var lykkedes ham at finde tilbage til sin stol bag skrivebordet, anede han ikke. Og han var heller ikke klar over, hvordan hun havde forladt hans kontor. Om hun havde taget sin bh på inden, eller, som de fleste andre, valgt at gøre det ude på toilettet.

Det eneste han kunne konstatere nogle stakåndede sekunder senere var, at hun ikke længere var i konsultationslokalet.

Selvklart var der en forklaring, en fornuftig forklaring, på hans pludselige ildebefindende.

Udmattelse, for meget overarbejde eller måske influenza.

Jean Olsen undlod at beslutte, hvilken det skulle være. Han ville hjem. Udenfor holdt Ferrarien, og hjemme ventede hans yndige hustru med sjusser på bordet og steg i ovnen.

Frosten lå hvidt på parkeringspladsen, og havde også dækket Ferrarien. Jean Olsen famlede efter nøglerne. Men det korte glimt af tændte lygter og det sofistikerede blip! udeblev. Måske på grund af frosten. Eller også havde han glemt at låse.

Motoren satte i med en potent brølen.

Den første opbremsning på vejen ned til havnen burde have advaret ham. Men Jean Olsen trængte for meget til sine sjusser. Derfor reagerede han heller ikke på den bløde eftergivenhed, der var i bremsepedalen.

Nede ved molen, hvor man i halvmørket

akkurat kunne skimte omridset af det igangsatte digebyggeri, var lyset skiftet til grønt. Her var Jean Olsen til gengæld helt på det rene med, at han ved at sætte i tredje og speede op snildt kunne nå at bremse og dreje i tide.

Blot ikke denne gang. Alt for sent gik det op for ham, at bremsepedalen ingen effekt havde. Og at farten nu var for høj til, at han selv ved brug af håndbremsen kunne undgå at ryge ud over kajanlægget og direkte i havnen.

I febrilske sekunder så han, hvor mennesketom havnen var. Der var end ikke en parkeret bil, han kunne torpedere.

Det skarpe sving, den høje fart, håndbremsen og hans desperate forsøg på af få vejgreb, var for meget for den store, tunge bil. Den satte i spin og halvt kurende nærmede den sig det iskolde vand, der mørkt med spredte isflager lå og ventede forude.

Først flere timer senere blev der reageret på kuremærkerne. Men kun fordi en ung pige i stilethæle gled i det islag, bølgesprøjt havde kastet over havneanlægget. I lyset fra en viftende gadelygte så hun, hvordan sporet fra en bil havde direkte kurs mod vandet.

Det tilkaldte redningspersonel og efterfølgende politiet var ikke et øjeblik i tvivl om ulykkens årsag.

Og avisernes reportager og nekrologer gjorde da heller ikke nogen større sag ud af glatføre-uheldet.

Sådan noget sker jo.

16

Iben så forundret på sin mor. Det lignede hende ikke at komme uanmeldt. Og slet ikke i arbejdstøjet.

‘Jeg var i nærheden,’ sagde fru Hansen, ‘og trængte til, ja bare at se dig. Og så få en kop kaffe,’ tilføjede hun med et undskyldende smil.

Iben åbnede døren ind til den lavloftede stue, hvor Jonas sad på gulvet og legede med klodser. Han kravlede med det samme over til mormor, der løftede ham op til et varmt knug.

‘Så stor du bliver, Jonas. Mormor kan næsten ikke holde dig mere.’

Drengen havde sine buttede arme omkring hendes hals, men blev snart optaget af de blanke knapper på mormors blå arbejdsjakke.

Iben så de trætte skygger under øjnene og den næsten gennemsigtige bleghed. ‘Mor, hvad er der galt?’

Fru Hansen svarede først ikke. Så blot på Jonas, og derefter på Iben. ‘Jeg ved ikke. Det hele, antager jeg,’ sagde hun, ‘I hvert fald føles det sådan.’

‘For meget arbejde?’

‘Ja, jeg har nok påtaget mig for stor en opgave, og ikke helt magtet at overskue konsekvenserne.’

‘Hvad taler du om?’

Fru Hansen bøjede træt sit hoved. ‘At gøre det rigtige!’

Iben gik hen til hende. Jonas rakte automatisk armene ud, men mormor slap ham ikke, og mor stod lidt formålsløst og hev op i hans sokker. Således stod de længe, indtil Jonas utålmodigt vristede sig løs.

Fru Hansen bøjede sig ned og satte ham på gulvet. Resolut marcherede han hen til klodserne.

‘Det er sikkert en begyndende forkølelse. Eller vejret. Vejene er spejlglatte.’

Iben nikkede. 'Ergo, du ringer til far, og siger, at du bliver her i nat.'

'Tja, det var også inde i mine overvejelser. Tror du Lars?'

'Mor, nu vrøvler du.'

Fru Hansen smilte og satte sig udmattet ned i sofaen. 'Jeg er ikke helt mig selv,' sagde hun og løftede røret af telefonen.

Iben stod med albuerne støttet mod ryggen af skrivebordsstolen. Bag hende, oppe i vindueskarmen mellem to julestjerner var en lampe tændt. Lyset afslørede sneen udenfor. 'Nok mere end du nogensinde har villet vise mig,' sagde hun.

'Hvad mener du?'

'Mor, som smed har du slået mændene med flere længder. Som knudemand har du været uovertruffen.'

Politikens chefredaktør havde højspændt forladt Statsministeriet. Aftalen stred med al form for presseetik. For slet ikke at tale om ytringsfrihed, Grundlov og så videre.

Alligevel måtte den rødblissede chefredaktør på sin vej gennem snedriverne medgive et vist ræsonnement i statsministerens krav. Uanset gode viljer og et rimeligt antal udfaldsveje, lod København sig simpelt hen ikke evakuere. Muligvis over en periode på et par døgn. Men ikke hvis katastrofen indtraf, på et par timer.

Vel ankommet på redaktionen kaldte han redaktionssekretærene til sig.

'Vi sløjfer historien om dæmningen,' sagde han.

'Men truslerne om sabotage,' protesterede forsideredaktøren.

'Ord på et stykke papir. Giv mig bare et konkret eksempel på, at truslerne kan tages alvorligt?'

Redaktionssekretærene så på hinanden. En af dem stod med billeder, taget fra Øresundsbroen. De

viste store isflager, der havde skruet sig flere meter op ad dæmningen.

Chefredaktøren var allerede på vej mod sit kontor. ‘Lad os vente til foråret, isen skal først smelte, ikke?’ råbte han over skulderen. ‘Ja, der ser I. Det hele er fup. Kun en nar kan finde på at true med sabotage på denne tid af året.’

Forsideredaktøren blev bister. ‘For helvede, nu har forsiden hele aftenen været sikker. Der er et kvarter til, at maskinerne kører,’ spruttede han. ‘Hvad dølen står I så og glør for. Avisen laver sgu ikke sig selv.’

Oluf havde opdaget knuden. Stor fortvivlelse. Han genkendte fornemmelse af den hårde, det nærmest forbruskede, knoprede uhyre, som havde bidt sig fast i det bløde bryst. Der var ingen slimet flytten rundt med knuden. Den sad fast.

‘Ligesom hos gamle Bibi,’ græd han med hovedet begravet mod fru Hansens mave.

Hun strøg ham blidt over håret. Hun sagde ikke et ord. Men indvendigt ærgrede hun sig over, at hun ikke havde fået hevet natkjolen tilstrækkeligt op over brystet. Løsningen havde fungeret fortrinligt i flere uger. Oluf havde intet mærket. Hans mund og hænder arbejdede altid andre steder. Desuden var hans yndlingssted altid hendes mave.

Det var den, han først startede med, mens han fik rørt hende op til skummende orgasme eller i hvert faldt så tæt på, at hun til sidst tvang ham ind i sig. Og bagefter igen maven, hvor han tilfreds og smågryntende mod hendes fugtige hud fandt sin søvn. Og nu sin trøst, mens den forfærdende sandhed langsomt gik op for ham.

De sagde ikke noget til hinanden. Hun havde ikke behov for det. Han magtede ikke ordene.

Men de rørte hinanden, rørte ved hinanden – selv knuden, det onde galskab berørte han forsigtigt

med læberne. Som for at kysse den væk.

Men hun fik ham stoppet. Og han gjorde som hun bad om. Knuden var ikke hende.

Forsigtigt og uendeligt bedrøvet fik han hevet natkjolen ned over brystet, og fandt efter nogen søgen med tungen, hendes navle.

Denne gang gav de sig god tid, men i nætterne efter havde han travlt, kunne ikke få nok – for hvor lang tid havde de tilbage. To måneder, fem, et år?

Men så erkendte han sin egoisme, og selv om hun stadig var tavs om det meste af det hele, gik han ind på hendes forslag. Også det, der var ham mest i mod, at hun IKKE ville dø hjemme, og at han IKKE måtte være der, når det skete.

‘Men det er forkert. Vi hører sammen. Jeg vil føle, at jeg svigter. Du ved jo ikke, hvordan det bliver. Måske får du brug for min hjælp.’

‘Til hvad?’

Oluf slog ulykkeligt ud med armene. ‘Tilkalde sygeplejersken, hvis du får brug for mere smertestillende.’

‘Sludder.’

Han skjulte sit ansigt mod hendes mave. ‘Du må ikke gå uden at sige farvel,’ hviskede han.

Hun svarede ham ikke. Strøg ham blot over håret, og lidt efter sov han. Og sov fortsat, da hun hen på morgenen skubbede ham til side. Kufferten havde hun pakket aftenen før, og skjult i gæsteværelset i kælderen.

Bibi den Anden så til fra sin kurv, mens fru

Hansen med besvær fik bundet sit halstørklæde.

Udenfor i morgendæmringen holdt taxaen og ventede.

Normalt ville Bibi den Anden have gået vildt og voldsomt.

Men ikke denne morgen. Og hun gædede heller

ikke, da fru Hansen smed nøglen ind af brevsprækken.

Det gjorde hun først, da bladbudet en time senere kom med avisen.

17

Betjenten så sløvt op på den spinkle mand, der med en gravhund i favnen stod og fablede om konen, der var gået fra ham.

‘Jeg har forsøgt på alle hospitalerne. Men der er ingen, der har en patient med hendes navn indlagt.’ Manden så meget ulykkelig ud. Betjenten forsøgte at berolige. ‘Der er jo ingen grund til at frygte det værste Hr. Deres kone behøver jo ikke have udsat sig for en ulykke. De skal se, hun sidder sikkert hos en god veninde og får sig en kop

kaffe.’

Den lille mand med gravhunden rystede bedrøvet på hovedet. ‘Min kone nægtede at dø hjemme. Jeg forsøgte ellers så godt jeg kunne.’ Betjenten sendte ham et hurtigt blik. Hvorefter han med foden under bordet fik aktiveret båndoptageren. ‘Hvad mener De?’

Manden med gravhunden vædede læberne.

‘Min kone har cancer.’

Betjenten slukkede øjeblikkeligt båndoptageren.

Arildsen havde forladt Statsministeriet lidt over fem om eftermiddagen. Stemningen derinde havde været trykket, og statsministeren havde helt afstået fra at byde på kaffe.

Beslutningen om at nedlægge Københavns Lufthavn gjorde ondt på en mand, der havde været med til at stemme Ørestaden, togbanen, broen og udvidelsen af lufthavnen på plads. Hele dette kolossale projekt var stoppet.

Byggeriet af dæmningen og digerne kunne nok sikre turistattraktioner og nationale mindesmærker som Christiansborg, Rundetårn, Rådhuset og Tivoli, men Skandinaviens hidtil ubestridt største handelscentrum var historie. Den nye og så uendelig smukke – og fandens dyre – bro, opfyldte ikke længere sikkerhedskravene. Dommen var faldet. Forskernes beregninger, ingeniørernes målinger og avisernes rædselsskriverier havde afgjort sagen.

‘Du må hellere give mig to ekstra mand.

Modtagelsen i Billund kan blive voldsom,’ havde statsministeren sagt.

‘Billund har taget deres forholdsregler,’ svarede Arildsen.

‘Selvfølgelig har de det. Men det er alligevel nødvendigt med forstærkning,’ sagde statsministeren irriteret. Som de fleste københavnere havde han det svært med den jyske succes. Stordrift, storindustri, alt

var stort derovre – eller ‘GROSSARTIG’, som de sagde.

‘Jeg kan ikke fordrage, når jyder bliver begejstrede. Det ligger ikke rigtigt til dem.’

Arildsen smilte.

Statsministeren så det. ‘Nå ja,’ sagde han, ‘Det er vel også forståeligt. For blot et år siden besluttede vi at lukke Billund Lufthavn. Og vitterlig med rette, trafikken via Storbæltsbroen havde fjernet hele kundegrundlaget for lufthavnen. Og nu er den altså udråbt til at blive Skandinaviens nye knudepunkt.’

18

Abby i omstillingen råbte, at den administrerende ville tale med ham, da Oluf med Bibi den Anden i snor passerede forbi skranken.

‘Du må hellere lade Bibi blive ude hos mig,’ tilføjede hun.

Oluf rystede på hovedet. ‘Hun er i løbetid.’

Bibi den Anden blev parkeret inde hos Leif.

Den administrerende sad bøjet over sit skrivebord. Håret var rodet og slipset hang skævt. ‘Sæt dig,’ sagde han til Oluf.

Oluf satte sig.

‘Saunter-kæden har opsagt alle deres forsikringer.’

‘Ham?’

Den administrerende nikkede.

‘Fyr ham.’

‘Det har jeg gjort,’ sukkede den administrerende,

‘Hvad fanden skal jeg stille op, Oluf?’

Oluf skubbede sig tilbage i stolen. Han var udmattet og alligevel desperat efter at rejse sig, bevæge sig rundt, ud og lede. Men hvor? Hvor var hun? ‘Thomas Ejby vil være perfekt til jobbet. Jeg har lært ham op, kunderne kender ham og han er en terrier, når det gælder’.

Den administrerende sad længe og grublede.

‘Ejby?’ sagde han og så op.

Oluf nikkede. ‘Han taler i øvrigt perfekt tysk.’

‘Gør han?’

Derefter pause.

‘Men psykotesten viste jo, at han ikke egner sig til den slags arbejde. At han ikke har den profil, der skal til’.

‘Men dét havde Kolibrien. Ikke sandt! Og afløseren.’

Igen pause.

‘Har du selv ladet dig teste?’

Den administrerende var på nippet til at sige ja.

‘Nej,’ tilstod han.

‘Tør ikke?’

Den administrerende blev først knotten, men grinte så. ‘Tør du?’ provokerede han.

Oluf undlod at minde bossen om, at psykotesten i sin tid var med til at få ham fyret.

‘Okay, på en betingelse, at Abby i omstillingen også deltager. Og at Rigmor ikke får at vide, hvem der tager testen. Det hele skal være anonymt. Hun får kun numre at vurdere ud fra.’

En uge efter blev personalekonsulent Rigmor Andersen forflyttet til biblioteket, og det hidtidige samarbejde med rekrutteringsfirmaet ‘Psyk-Test’ opsagt.

Oluf fik aldrig resultatet af testen at vide. Men Thomas fik jobbet, og til stor fornøjelse for alle ikke mindst Abby, blev hele omstillingsbordet erstattet med et nyt. Hun fik også en ny stol, ergonomisk korrekt, en ny fodstøtte, og på den efterfølgende lønseddel kunne hun konstatere en bonus på 20 pct.

‘Ikke dårligt. Den fik du fint tacklet,’ sagde Leif med et grin.

Oluf lagde de hormon-fri bøffer på panden. Bøfferne var købt sort på grønttorvet. Hos svenskeren. Bestilt telefonisk over mobilen, og siden langet over disken i en pose sammen med tomater og en dusk persille. En driftig forretning havde han svenskeren. Kunderne var tilfredse, og det var fjeldbønderne i Nordsverige også. De blæste – med stor fortjeneste – på EU-direktiver og handelsaftaler med amerikanske

bøf-mafiosoer.

‘Egentlig var det en hævnakt fra min side,’ svarede Oluf og strøede hakkede hvidløg over kødet. ‘Såh,’ sagde Leif og fik ild i cerutten. Bag ham var gardinerne trukket for, og på bordet stod et tændt stearinlys. Der var stadig hyggeligt i fru Hansens køkken.

Oluf fordelte med en gaffel hvidløgene, så de dækkede alle bøfferne. Derefter salt og godt med peber. ‘Rigmor var med til at fyre mig,’ sagde han med et skævt smil, ‘Men ikke nok med det, hun fortalte også vidt og bredt, hvad min psyke-test havde vist.’

Leif lagde cerutten i askebægeret. ‘Vi havde også sådan en ansat. Hun viste sig aldrig på værkstedet. Turde ikke.’

Oluf fandt tallerkener frem fra skabet. ‘Problemet var bare,’ forklarede Oluf videre, ‘at hun også gjorde det med en anden af mine kolleger. Han var også blevet fyret, og da hun fortalte vores fælles sekretær om resultatet af testen, var det simpelt hen dråben. Han tog sit liv. Sprang ud fra fjerde.’

Leif løftede askebægeret, mens Oluf lagde dug på bordet. Ingen af dem sagde noget. Først da Leif knappede to øl op, blev en fortsættelse mulig.

‘Har du besluttet dig for at sende en efterlysning ud?’

Oluf rystede på hovedet. ‘Jeg må respektere hendes valg. Hun ønsker ikke at blive fundet,’ sagde han stille og gik tilbage til komfuret. Han blev stående med ryggen til Leif.

‘Hvor længe..’ lød det forsigtigt.

Oluf gav sig til at vende bøfferne. ‘Tre uger. Det er tre uger siden, at hun rejste.’

‘Det må være hårdt. Jeg mener uvisheden..’

‘Nætterne er de værste. Men efterhånden bliver dagene jo en form for daglig, sagde Oluf bittert. ‘Det var jo sådan hun ville have det. Hun ville have lov til at dø i fred, mens vi andre langsomt vænnede os til en

hverdag uden hende.’

Leif sad længe og iagttog Olufs ryg, der krampagtigt var vendt mod ham. ‘Du har altså opgivet?’

‘Nej, jeg håber, hun ombestemmer sig. At hun en dag vil ringe eller sende et brev og fortælle mig, hvor hun er – eller bare lade mig vide, at hun lever.’
Bøfferne blev skubbet lidt rundt på panden.

Duften af hvidløg og stegt kød snoede sig lifligt gennem det røgfyldte køkken. Bibi den Anden lå ved siden af sin madskål.

Oluf stod et øjeblik med stegegaflen i hånden.

‘Men det gør hun ikke,’ sagde han med pludselig styrke. ‘Fru Hansen har alle dage været satans stædig.’
Leif smilte og greb fat om sin øl. ‘Du, det har altid undret mig, at du konsekvent kalder din kone fru Hansen.’

‘Hun var min chef, da jeg startede som lærling på kabelfabrikken. Og det var også som min chef, at hun fik mig i gang med en HF-uddannelse, og senere da vi var blevet gift, var hun også mand for at skaffe mig jobbet som assurandør.’

Oluf bar panden hen til bordet. ‘Hun er simpelt hen en fandens dejlig pige, fru Hansen.’

‘Og fandens modig.’

‘Ja, også det,’ svarede Oluf og smilede taknemligt til Leif.

‘Skål på det,’ nikkede Leif og satte flasken for munden.

19

En tidlig aften tre måneder senere, hvor solsorten højlydt afprøvede stemmen før forårskoncerten, ringede det på hoveddøren.

Oluf, der netop havde givet Bibi den Anden mad, stod og tøvede. Tidspunktet passede ikke med venners besøg, og naboen var på ferie i Frankrig. Bibi den Anden blev lukket ind i stuen, hvor hun gøende var hoppet op i vindueskarmen. Hendes foretrukne plads, når ubudne gæster skulle skræmmes væk.

Oluf fik låst op, og åbnede hoveddøren på klem. Udenfor, i skæret fra gadelygten, stod to personer. En mørkhåret, middelsvær mand i mørkt overtøj. Og ved hans side, en yngre lyshåret kvinde i tilsvarende mørkt tøj. Begge så officielle ud, og ansigterne var alvorlige. Oluf trak vejret dybt. Så var det altså sket.

Manden rakte sit kort frem og præsenterede sig, hvorefter han for god ordens skyld sikrede sig, at adressaten stemte med oplysningerne.

‘Ja, det er mig,’ svarede Oluf og kunne ikke rigtig få taget sig sammen til at byde dem indenfor. Allerhelst havde han smækket døren.

Bibi den Anden var lige henne og snuse til den lyshårede, der havde stillet sig op midt på stuegulvet. Manden havde sat sig i sofaen, hvor han hurtigt fik følgeskab af Bibi. Det var hendes sofa.

Oluf sad i lænestolen.

‘Hvor fandt I hende?’ sagde han. Han græd ikke, men tårerne løb alligevel. I fine linier ned ad hans kinder.

‘Nord for Blokhus i et lejet sommerhus,’ forklarede den mørkhårede mand. Bibi lå med hovedet hvilende på hans arm og blev kløet bag det ene øre.

‘Hvordan?’ fik Oluf sagt. Luften i stuen føltes

kvalmende, og lyset fra loftslampen skar ham i øjnene.

‘En blodstyrtning. Det er gået hurtigt, sagde manden og så på Oluf, ‘hun har ikke ligget og lidt.’ Oluf mærkede den salte smag i mundvigen, og fik med besvær rejst sig. ‘Tak skal I have. Min datter. Jeg må have ringet.’ Oluf kunne ikke sige mere. Heldigvis forstod de. Et hurtigt håndtryk, et sidste klap til Bibi og de lukkede døren bag sig.

Sommerhusudlejeren, en frodig dame først i 50erne, viste Oluf rundt i det lille træhus med stue, to kamre, spisekøkken og toilet med bad.

‘Jeg hilste ofte på Deres kone. Vi snakkede så godt sammen,’ sagde damen og førte Oluf ud i køkkenet, hvor det hele var holdt i almestil. Rustikt og blåt med gyldne håndtag. Tyskerne var vilde med slags.

‘Sagde hun noget om, hvordan hun havde det?’ Damen standsede op. ‘Næ, det gjorde hun vel egentlig ikke. Faktisk anede jeg ikke, at hun var syg. Hun gik jo så mange ture langs vandet, og var også hver dag nede på stranden for at købe fisk.’

‘Sagde hun noget om mig?’ spurgte Oluf usikkert.

Damen smilte og lagde sin ru hånd på hans arm.

‘Ikke meget. Men jeg er kvinde nok til at vide, når en medsøster savner sin mand. I var ikke skilt, vel?’

Oluf så forfærdet ud.

Damen lo. ‘Kom, jeg vil vise Dem hendes yndlingssted.’ Hun åbnede en dør ud til en lille have og gik ad en smal sandet sti ned mod stranden. Oluf fulgte efter.

‘Her,’ sagde hun og pegede på et tæppe af marehalm, ‘I god læ af klitten. Her kunne hun sidde, ofte i timer, bare med en termokande kaffe, og en stor dynefrakke omkring sig.’

Oluf berørte stedet, hvor fru Hansen havde

siddet. Fordybningen var der endnu. Og han kunne også mærke hendes hænder om den sten, der hvidt lå og glinsede i regnen.

‘Hun elskede hvidt,’ mumlede han og samlede stenen op.

Damen stod ved siden af ham. Hendes blik var bekymret rettet mod Vesterhavets bølger, der bed af klitten. Fire af hendes feriehuse ved Skagen var allerede ædt af havet, to – blandt andet dette, som de stod ud for - kunne måske klare to sæsoner mere.

‘Det må være hårdt for jer,’ sagde Oluf og målte afstanden fra bølgerne op til huset.

Damen nikkede. ‘Ren fallit,’ svarede hun, men

smilte så, 'Andre heroppe kalder det dommedag.'

'Og hvad med tyskerne?'

'De, der via stråmænd har investeret i luksussommerhuse er selvfølgelig ved at gå ud af deres gode skind. Andre strømmer bare hertil. Havets grådighed har en enorm tiltrækning på dem.'

Oluf stak den hvide sten i lommen. 'Det er nu trist,' sagde han, 'En hel landsdel, der forsvinder'.

'Århh, så galt går det næppe. Godt nok er Grenen væk. Men vi har fået mere Sydjylland, glem ikke det.'

'Så det er altså dér, rejsen skal gå?'

Damen lo. 'Nej da, jeg skal til Bornholm. Om en måned kommer de og henter flyttekasserne.'

Damen vendte sig og startede op ad den lille sti.

'Jeg har en kløgtig fyr til revisor,' forklarede hun, 'Han har fundet en EU-paragraf, der berettiger mig "ophugningsstøtte". Men sig det ikke til nogen. For så ryger hele fidusen.'

De var standset foran huset. Vestenvinden rev i deres hår, tøj og i marehalmen. Skyerne jog hen over dem og den lille havelåge peb hjerteskkærende i sine hængsler. Selv haren, der sad inde på den vinterskimlede græsplæne, så bedrøvet ud. I hvert fald pudsede den sin næse.

'Er det muligt?' begyndte Oluf forsigtigt.

Damen nikkede. 'Hun har allerede booket huset til Dem. Og endda bedt mig sørge for indkøb af hundemad.'

Damen stak ham nøglen. 'Der er brænde i baghuset. Tørt og kløvet.'

'Far, vi har fundet huset til dig,' lød datterens stemme over mobilen. Oluf skyndte sig op til klitten for at finde læ. Bibi den Anden pilede efter ham.

'Sådan, nu hører jeg dig bedre.'

'Det ligger ned til vandet, er i ét plan med en stor frugthave, drivhus og en mindre stald til høns og

et par får.’

Oluf sukkede. ‘Det er vældigt pænt af dig, Iben. Men jeg kan ikke...’

‘Sludder,’ lød det prompte, og Oluf kunne ikke lade være med at grine. ‘Du ligner din mor.’

Datterens stemme blev blød. ‘Faktisk var det hendes idé. Hun pegede huset ud, sidst hun var her. Sagde, at det var lige dig, og at jeg skulle holde øje med, hvornår det blev sat til salg.’

Oluf klappede Bibi den Anden. Vinden fik de lange hår på hendes hale til at danse. ‘Giv mig en måned mere,’ sagde han.

‘Det trænger til en del istandsættelse,’ lokkede datteren, men afbrød så sig selv, ‘Jeg kommer til København fredag. Illum vil lave et særskilt afsnit med mine lerting.’

Oluf så ud over havet og følte roen flyde ham i møde. Sådan som hun sikkert også havde oplevet det. Stenen havde han i lommen. ‘Godt, så kig hjem. Jeg tager herfra i morgen.’

20

Bøllehatten satte rygsækken fra sig. Først om et kvarter afgik det sidste fly fra Københavns Lufthavn. Af nostalgiske årsager – ja, det var vel forklaringen – havde han booket sig om bord.

Umiddelbart havde han ventet et større opbud af folk. Men de mørke gange lå øde hen, selv afgangshallen var kun delvist oplyst. Og den lille restaurant og café var lukket, og helt ryddet for inventar. Kun et par sofaer stod tilbage, alt andet var fjernet.

Bøllehatten slentrede over til panoramavinduerne. Flyet holdt udenfor.

‘Jeg håber, det afgår til tiden,’ lød en stemme.

Bøllehatten så en pressefotograf nærme sig. Om halsen havde han to kameraer hængende, over skulderen en slidt fototaske og hans armyjakke var stoppet med fotoudstyr.

‘Det holder jo ikke ligefrem i kø,’ svarede Bøllehatten.

Fotografen betragtede et øjeblik flyet, dernæst den mørke afgangshal bag dem – og rodede derefter i lommerne efter en 800 ASA. Han satte hurtigt filmen i, og holdt kameraet prøvende for øjet. ‘Jeg har timet det, så jeg kan nå toget. Den officielle åbning i Billund er først klokken fire.’

Bøllehatten fik ild på en smøg. ‘Du er fra Berlingereren?’

‘Freelancer. Men ja, det er Berlingske, der har hyret mig.’

‘Har de ikke flyttet hovedredaktionen til Århus?’

Pressefotografen lo, dog uden at ryste kameraet.

‘De bander stadig over beslutningen,’ sagde han, ‘Sjovt er det jo heller ikke, når Jyllands-Posten har plastret hele Århus til med Berlingskes gamle

plakater. Du ved, plakaterne, der gjorde tykt grin med jyderne.'

'1997, JP København. De første udgaver blev uddelt gratis på S-togs stationerne.'

Pressefotografen stirrede forbløffet på Bøllehatten.

Bøllehatten lo. 'Jeg blev skilt fra min kone det år. Hun er københavner. Jeg er fra Esbjerg,' forklarede han.

'Nå, sådan,' sagde fotografen, og da han ikke kunne finde på noget at tilføje, koncentrerede han sig igen om kameraet. Udenfor var flyet blevet omringet af bagagevogne. Han zoomede ind.

Bøllehatten pustede røgen mod ruden. 'Har det ikke undret dig, hvor let det er gået med at få nedlagt København som landets hovedstad?'

Fotografen skiftede linse.

'Jeg er fra Maribo, og min familie bor i Sønderjylland,' svarede han, og mente åbenbart, at det måtte være forklaring nok. Hvad det vel også var.

Leif forseglede den sidste flyttekasse med brunt klisterpapir. Tromlen gik smidigt, selv om skæret var slidt sløvt.

'Den sidste,' bekendtgjorde han, da Abby viste sig i døråbningen.

'Du glemmer omstillingsbordet,' sagde hun. Og blev et øjeblik akavet stående. 'Hvorfor vil du ikke med til Odense?'

Leif så over på Oluf, der sad og bladrede i telefonbogen. Leif vendte sig igen mod Abby. 'Jeg har altid drømt om at ende mine dage som kustode.'

'Kustode?'

Oluf lagde telefonbogen fra sig. 'Meget betegnende,' sagde han.

'Men skulle du ikke være vægter?' spurgte Abby. Hun så forvirret ud, men fangede så pointen. Uden dog at grine. Tværtimod var hun det udtrykte

billede på oprigtigt vemod, da hun stillede sig op ved vinduet. Foran hende lå København med tage, tårne og spir, og i det fjerne den hvide stribe – dæmningen. Og dér, i en krans om det indre København, en tæt række kraner.

‘Det er nu sørgelig,’ sukkede hun. Oluf var fulgt med. De stod et øjeblik tavse. Med hænderne samlet foran sig. ‘Den ender som spøgelsesby. Et dugget levn,’ sagde Oluf og tænkte på de gange han og fru Hansen havde slentret ned ad Strøget. Hendes mani med altid at skulle starte fra Rådhuspladsen. Kigget ind i tøjbutikkerne i Købmagergade, hvor hun hver gang forlangte, at han skulle følge med ind i prøverummet.

Og Dalle-Valle, hvor de engang sad fast i elevatoren.
'Det gør ondt at tænke på,' sagde Abby og berørte let Olufs arm.

Oluf så over på hende og mødte varm forståelse i hendes blik. Det gjorde godt og fik ham til at føle sig privilegeret. Venner, oprigtige venner, på en arbejdsplads. Det var i dag ikke længere alle forundt. Men så fik han på skrivebordet bag hende øje på mappen.. I den lå skødet på hans nye hus – det hus, fru Hansen havde valgt til ham. Iben havde arrangeret flytningen, og Lars havde ordnet papirerne med kommunen: Svigerfar var hermed – og i overensstemmelse med lov og regler – ansat som marketingchef i datterens ekspanderende virksomhed. Leif var blevet færdig med flyttekassen. På låget og på alle siderne havde han skrevet 'Abbys omstillingsbord'. Så tændte han cerutten og stillede sig op ved siden af de andre.

'Byen er ikke færdig. Så langt fra. Det er først nu, at det rigtigt begynder.'

Abby så bekymret på Leif.

Leif bemærkede det.

'Rolig Abby. Jeg er ikke ved at blive skør,' sagde han og pegede ud af ruden. 'Løsningen ligger derude.'

'Kranerne?'

'Nej, kuplen. Vent til den er bygget færdig. Det er den, der igen får København op at stå.'

'Hvad mener du?'

Leif bankede sig let på næsen. 'Jeg har luret ham, den excentriske amerikaner. Han spenderer ikke alle de dollars på at indkapsle København, uden at der ligger business bag.'

'Manden er samler.'

'Gambler, gamle ven. Jeg har researchet, forstår du. Manden har et fortid.'

'Har vi ikke alle det.'

'Vegas.'

Oluf begyndte at le. 'Det er løgn.'

Leif rystede indigneret på hovedet.

‘For fanden, Leif. De har lige nedlagt lufthavnen.’

‘Ja, og Folketinget rykker til Nyborg,’ brød Abby ind.

‘Netop,’ sagde Leif og hev cerutten ud af munden. Han så ovenud Wayne’sk ud.

‘Netop hvad?’

‘De kunne ikke undslå sig et så fordelagtigt tilbud.’

Abby og Oluf så spørgende på Leif.

‘Han har lejet Christiansborg.’

‘Hvad har han?’

‘Black Jack, enarmede tyveknægte – kan I ikke se det for jer. Midt i folketingsalen.’

Oluf rystede grinende på hovedet.

Abby måtte sætte sig ned.

‘Det er ikke rigtigt, vel Leif?’ sagde hun.

21

Advokat H.H. Svendsen – forkortelse for Hans Hannibal – indtog sin sædvanlige positur. Rund ryg, den ene hånd i venstre bukselomme, mens han med den anden hånd legede med cigarklipperen.

Bag sig havde han sit sammenbragte liv, presset ind mellem stakke af sagsmapper, lovbøger i stabler, en blankslidt læderstol, en ditto til klienter og midt på kontorets bonede trægulv, lokalets trumf – et kæmpe skrivebord i mørk eg med alskens skuffer og rulleskab.

Foran sig havde han en flue, der hidsigt kastede

sig mod et gulnet gardisette, uden dog at finde hul til gennembrud. H.H. Svendsen vendte cigaren i munden, alt imens hans blik skiftede fra fluen til den spinkle mand, der med en lille gravhund halsende foran sig var gået ind i byens parkanlæg.

Mand og hund havde retning mod bænken nede ved søen, hvor to halvstore svaneunger tog træning i at flappe over det blanke vand.

H.H. Svendsen vippede tilbage på hælene, og så et par tommer frem. Det skulle være godt for blodomløbet, påstod hans kone. Og hun måtte vide det, hun havde læst alverdens lægebøger på jagt efter en mystisk sygdom, som hun mente, hun helt bestemt fejlede.

Ind fra højre nærmede en anden mand sig. Også med en gravhund. De stoppede foran bænken.

H.H. Svendsen fulgte interesseret med fra anden sals højde, indtil en let banken fik ham til at dreje hovedet. 'Ja,' brummede han.

Sekretærens spidse næse og sølvindfattede briller viste sig.

'Besøg,' annoncerede hun. 'En Hr. Ingolf Arildsen.'

H.H. Svendsen nikkede. 'Og ingen kaffe, Fru Nielsen.'

'Naturligvis,' sagde hun fornærmet.

H.H. Svendsen dumpede ned i læderstolen, netop som Arildsen fik kantet sig forbi Fru Nielsen og videre ind i lokalet.

Et misbilligende øjekast fra Fru Nielsen. Hun brød sig ikke om mænd med pandehår. Og døren blev lukket.

'Tag flasken,' lød rådet.

Arildsen løftede det ene øjenbryn. 'Er det så slemt?'

'Du får brug for den.'

Arildsen åbnede et støvet skab til venstre for en

overfyldt reol. Han valgte vodkaen og to ølglas.
'Jeg har dækket navnet til på klienten. Det er indholdet, du først skal koncentrere dig om,' sagde H.H. Svendsen, samtidig med at Arildsen fyldte glassene.

'En tilståelse i forbindelse med et testamente, var det ikke det, du sagde i telefonen?'

'Noget i den retning.'

Arildsen byttede glasset ud med den hvide sagsmappe, som hans gamle skolekammerat rakte ham.

'For fanden, H.H. Man sku' fa'me tro, at du holdt en bombe.'

'Det gør jeg. Tro mig, det gør jeg.'

Derefter blev der stille, mens Arildsen læste.

H.H. tændte sig en ny cigar, tog en slurk af vodkaen og gik tilbage til vinduet, hvor de to mænd i anlægget stod med et par meter mellem sig. Nok til at hundene ikke kunne nå hinanden. Derefter løftede den ene af mændene hånden til farvel, den anden nikkede – og begge forsvandt i hver sin retning.

Et halvkvalt udbrud fra Arildsen fik H.H. til at stivne, men også til at slappe af. Nu var han ikke længere alene om at vide.

'Det her er ikke en af dine practical jokes?'

'Må jeg være fri.'

'Du har gjort det før.'

'All right. Jeg medgiver, at det lyder totalt vanvittigt. Men gå ned i teksten. Listen med navne forvirrer kun.'

'Skræmmer er snarere ordet,' svarede Arildsen med lav stemme, og måtte et øjeblik lægge papirerne fra sig på bordet for at få pillet en cigaret frem af en krøllet pakke.

'Jeg troede, du var holdt op.'

'HUN fik mig til det igen.'

'Hvem?'

Arildsen løftede et af papirerne. Det var listen

med navne. 'Nummer to fra oven.'

'Statsministeren?'

Arildsen sugede kraftigt på cigaretten. 'For fanden. Det var hjertestop. Det sagde lægerne.'

'Læs teksten. Øverst side tre,' lød det fra H.H.

Han tog en slurk af vodkaen. Heldigvis havde han en ekstra flaske i skuffen.

Arildsen bladrede frem til side tre. 'Det er løgn,' sagde han efter at have skimmet de første linier. Det overklisterede afsnit var nederst på siden.

H.H. rundede blot ryggen.

Arildsen læste videre og nu højt. 'Statsministerens dødsfald var ikke tilsigtet. Formålet var at gøre hende uarbejdsdygtig for en periode, og dermed sikre en mere kompetent persons overtagelse af landets største embede.'

Herefter blev der igen stille.

'Ukrudtsmiddel?'

H.H. nikkede.

'Men lægerne undersøgte jo..'

H.H. nikkede igen. 'Giften er ukendt i Danmark.

Lægerne herhjemme havde ikke en jordisk chance for at opdage den i blodprøverne.'

Arildsen lod øjnene fare ned over siden.

'Asien,' sagde han.

'Et kemisk produkt. Primært et ukrudtsmiddel, men det har også vist sig effektiv som insektgift.'

'Oplyses det i teksten – eller har du?'

'Det står i teksten. Min klient overlod ikke noget til tilfældigheder. Det var doseringen, der snød.'

Arildsen strøg pandehåret tilbage. 'Der står, at hals-pastillerne blev oversprøjtet med giften. Det må da have givet smag.'

'Ikke nødvendigvis. Som min klient påpeger, var luften tyk af krudtrøg fra fyrværkeriet. Statsministeren har ikke kunnet lugte endsige smage noget som helst. Desuden, som min klient påpeger, kan giften også udmærket være uden smag. I sagens natur blev den ikke prøvesmagt inden.'

Arildsen rystede fortvivlet på hovedet. ‘Men hvordan får en dansker fat i denne specielle gift. Har vi at gøre med en kemiker. En, der har været udstationeret i Østen?’

H.H. undlod at svare.

Arildsen ventede alligevel et øjeblik, men opgav så og hev igen listen med navne frem.

‘Alle i betydende stillinger, alle med et plettet omdømme, og alle fjernet fra deres poster,’ sagde han.

‘Ja,’ brød H.H. ind, ‘Men ikke alle døde. Mig bekendt, er det kun den tidligere statsminister, der blev dræbt.’

‘Du glemmer overlægen.’

H.H. trak på skuldrene. ‘Min kone har gået hos ham. Hun måtte have stesolid et halvt år efter....!’

Arildsen bøjede sig frem for at nærlæse et afsnit. ‘Det fremgår ikke helt. Hvad menes der med....?’

‘Jeg kender heller ikke udtrykket. Men jeg har forhørt mig hos politiet. Det drejer sig om et glatføre uheld i Københavns Havn.’

‘Godt, så er der ikke mere at sige om den sag,’ sagde Arildsen til vennens forbløffelse, ‘Det er et spørgsmål om prioritering,’ forklarede han. Vodkaen var dalet til det halve. Herefter var der igen stille.

‘Og du vil ikke sige mig, hvem det er?’

H.H. rundede blot ryggen som svar.

‘Og motivet? Din klient skriver ikke noget om, hvorfor HAN...’ Arildsen så over på vennen. Men der var ingen reaktion. ‘Eller HUN,’ fortsatte Arildsen. Vennen reagerede heller ikke på dette. ‘har iværksat disse straffeaktioner.’

‘Som sagfører – og borger i et demokrati – må jeg naturligvis tage afstand fra selvtægt.’

‘Din klient kalder det oprydning.’

H.H. rundede ryggen endnu mere.

Arildsen bladrede igen i papirerne. ‘Nå ja, i det mindste er jeg da kommet opklaringen et skridt nærmere. Jeg sidder her med tilståelsen fra den

person, der korresponderede med statsministeren over Internettet. Og som oven i købet tilstår – ganske vist ved et uheld – at have dræbt samme.’ Arildsen så igen over på vennen.

Men H.H. lod sig ikke charme til øjenkontakt. Han skubbede i stedet gardisetten til side og askede ud af vinduet. ‘Klienten er død. Der er ikke mere at hente dér.’

‘Så det var altså kun for at genere mig, at du...’ Arildsen smed papirerne på bordet. ‘For fanden, H.H.’

‘Jeg anså det for min pligt.’

‘Spar mig.’

Sagføreren smilte bag cigarrøgen. ‘Og mistanken har ikke et øjeblik strejft dig.’

Arildsen satte irriteret glasset fra sig. Men sagde ikke noget.

‘Pressen var ellers emsig nok dengang med statsministeren.’

‘Ja, men de opgav hurtigt. Der var jo ikke noget, vel! Kun fyrværkeriet. Og eftersom ingen andre fik hjertekvababbelse af det, så...’

H.H. bed i cigaren, så den frækt pegede op i luften. ‘Indrøm det bare, du er trængt. Indrøm det nu.’

‘Pressen reagerede jo heller ikke på de andre. Vel?’

‘Hvem?’

Arildsen hamrede en finger ned i listen over kendte erhvervsfolk.

‘De havde vel ikke den insider-viden, der skulle til.’

‘Jo, fan’me så. Men det krævede selvfølgelig, at de skulle lette røven.’

‘Åh, du mener, at så var det nemmere at købe den forklaring, virksomhederne gav.’

‘Ja, for fanden. Sådan er journalister i dag.

Desuden var det jo kun Højesteretsdommeren, der fik en sag på halsen.’

‘Spritdommen.’

‘Ja.’

‘Og den eneste, der blev anmeldt.’

‘Korrekt,’ sagde Arildsen lettet, ‘Uden en anmeldelse kan politiet ikke efterforske.’

‘Yderst belejligt.’

Pause. Lang pause.

‘Det hele afhænger altså af, at NOGEN gør NOGET,’ sagde H.H. og vendte sig om.

Arildsen tændte sig en ny smøg. Han mere end anede, hvad vennen var ved at varme op til. De havde haft diskussionen før.

‘Ikke at jeg bifalder metoden. Men fakta er, at min klient gjorde NOGET.’

Arildsen sukkede. ‘Så det er motivet?’

‘Se dig omkring, og hvad finder du. Inkompetente erhvervsledere, et lobbyist infiltreret Folketing og et sygehusvæsen, der har bureaukratiseret sig til verdens dårligste,’ buldrede H.H. og gestikulerede så voldsomt med cigaren, at den blev rød. ‘Og hvad kan borgerne stille op. Ingenting!’

Arildsen pillede adspredt ved sit glas. ‘Er du færdig?’

Det var H.H. ikke. Han var midt i en forsvarstale.

‘Vi er stadig nogle, der prøver. Inden for demokratiets rammer,’ han så intenst på Arildsen, ‘Men der skal åbenbart drastiske metoder til.’

Arildsen overhørte vennens bemærkning. I stedet tændte han sig en ny smøg, og tømte vodkaflasken over i sit glas.

H.H. kiggede igen ud af vinduet.

Nede i anlægget nærmede de to mænd fra før, sig igen hinanden. Gravhundene blev denne gang bundet til henholdsvis et træ og en lygtepæl – i god afstand fra hinanden. Ude på søen lå svanerne og sov. Med hovedet under vingen.

Den ene mand stak hånden ind i sin jakkelomme.

Den anden greb derimod ned i en lædermappe.
Og stort set på samme tid stod de pludselig med hver sin kuvert.

En kort pause.

Og kuverterne blev byttet.

Derefter satte de to mænd sig ned på bænken,
mens gravhundene gøede af hinanden.

**‘Jeg kan nu godt li’ den med forskerholdet nede på
sukkerfabrikkerne,’ sagde H.H. forsonende.** Han
havde genkendt den ene af mændene nede i parkanlægget.
‘Kløpulveret?’

H.H. vendte sig fra vinduet. ‘Utroligt. Tænk, at
de ikke..’

Arildsen, med en ny smøg mellem læberne,
smilte. ‘Åbenbart vasker de ikke kitlerne så ofte. I
øvrigt er det interessant, at din klient her udviser
noget, der vel kan kaldes “hensyntagen”. Først blev
saften fra kæmpe bjørnekloen overvejet, men som der
står “er risikoen for stor”.’

‘Ja, for kronisk eksem og allergi.’

‘Så hellere kløpulver!’

H.H. klukkede. ‘Kan du huske, da vi gjorde det
med matematiklæreren.’

‘Der var mange hyben dengang. Måske skal jeg
få landets politikredse til at indrapportere.’

‘Ja, du har unægtelig et clou der,’ lo H.H.

Arildsen tværede smøgen ud i askebægeret.

‘Har andre læst tilståelsen?’ spurgte han kort.

‘Hvad anser du mig for?’

Arildsen skævede over til vennen. ‘En, der ikke
har nosser nok,’ sagde han og begyndte at rive
papirerne i stykker. ‘Har du et større askebæger?’

‘Så meget kan jeg fortælle dig. Min klient
arbejdede alene.’

‘Det ved jeg, ellers gjorde jeg heller ikke det
her,’ svarede Arildsen og tændte lighteren.

‘Stamtavlen er helt i sin orden. Ingen risiko for indavl,’ sagde manden og lagde kuverten tilbage i lædermappen. Han så over på Oluf. ‘Altså om en måned?’

‘Jeg skal nok ringe med den eksakte dato. Det er jo første gang,’ svarede Oluf og rakte manden sit visitkort, ‘Jeg har skrevet nummeret på mobilen op. TeleDanmark har ikke fået installeret telefonen på min ny adresse.’

Manden tog imod kortet. ‘I flytter i morgen?’

Oluf nikkede.

‘Godt, så lad os slippe hundene løs. Trods alt er det jo dem, der afgør, om det hele bliver til noget.’

Oluf grinte og gik hen til Bibi den Anden, der begejstret hoppede op af hans ben, mens han løste snoren fra lygtepælen. Ovre ved træet var manden med mappen i gang med at gøre det samme med sin hund.

Og dér tumlede de to hunde sammen. Snude mod snude, og derefter på skift i den anden ende.

‘De ser ud til at kunne li’ hinanden,’ grinte manden, men tav så forbløffet. ‘Sagde du ikke, først om en måned...?’

Oluf kløede sig i håret. ‘Jeg kan jo have taget fejl.’

Manden med mappen satte sig ned på bænken.

Det gjorde Oluf også.

‘Nå ja,’ sagde han så og rodede rundt i sin højre frakke-lomme, ‘Et eller andet sted havde jeg vel en mistanke.’

Manden med mappen lo fornøjet ved synet af dåse-øllen. ‘Skål!’

‘Det siges at tage tid.’

‘Ja, men hva’ fanden. Jeg har også garderet mig,’ sagde manden og sparkede let til mappen.

Lyden af flasker satte dermed prikken over i’et. Og i øvrigt også over en lykkelig forening, der fortsatte til solen gik ned – og Arildsen noget slingrende fik

møvet sig ind i en taxa.

22

Instituttet var bogstaveligt talt ved at skylle over i vild panik. Forskerne og deres assistenter for rundt i de underjordiske gange, og i laboratorierne nærmest havet – havde alle travlt med at redde, hvad reddes kunne.

José Perez – institutbestyreren – rev sig flere gange i håret, mens han viste Bøllehatten rundt. De var nået ned til stranden, hvor bølgerne i hvidt skum ramte Instituttets betonmole.

‘Jeg fatter det ikke. Hører du, *amigo*, jeg fatter det ikke. Alle vores beregninger har vist, at området skulle være sikkert. Helt sikkert!’

Bøllehatten var lige landet med flyet fra Billund, og før da med flyet fra Paris. Han havde endnu ikke forstået, hvad det var, Perez talte om. Kun at der var tale om en ‘*catástrofe muy grande!*’

‘Hele undergrunden skrider. Det, vi antog for et stabilt lag af kalksten og grus, har vist sig at være spækket med lommer af mudder. Hører du, MUDDER!’ Perez pegede ud over vandet. ‘Alle vore bure med sildeyngel har revet sig løs. Også burene med lakseyngel. Og vi er helt afskåret fra at finde dem.’

‘Stakkels Torleif,’ sagde Bøllehatten med bekymret tanke på den norske forsker, der i to år havde arbejdet med at indsætte vildlaksens gen for væksthormoner i danske høst-sild.

‘Han er utrøstelig, har lukket sig inde på sit kontor,’ sagde institutbestyreren og med ægte latinamerikansk sans for drama konkluderede han: ‘Han har sikkert hængt sig.’

De stod nu helt nede ved vandkanten, hvor alt tilsyneladende opførte sig efter beregningerne. Molen, der indgik i instituttets arbejde, lyste hvidt i mørket.

Og så vidt Bøllehatten kunne se, var der ingen skader på betonelementerne.

Men pælene, der markerede burenes placering, var væk. Og et blik ned langs kystlinien mod det, der engang havde været Nordjyllands største fiskerihavn, Hirtshals, afslørede, at instituttets strandareal var blevet betydeligt mindsket. Og DET stemte IKKE med beregningerne. Beliggenheden på et højdedrag skulle have gjort forskellen.

En bevægelse i vandet få meter fra dem fik pludselig Bøllehatten til at sætte i spring. I et nu var han på stedet, og rodede rundt med hænderne mellem tangplanterne. Så løftede han højt over hovedet et to meter langt, bugtende uhyre. Eller for de indviede, et pragteksemplar af en havål.

Fortsættelse følger. Check komplet udgivelse hos myll.dk